

NOVINY Z TUROVKY

KULTURNĚ-SPOLEČENSKO-ZÁBAVNÍ OBČASNÍK Z TUROVKY I ZE SVĚTA, ZE KTERÉHO SE DOZVÍTE VŠE, CO VÁS ZAJÍMÁ
ZDARMA A BEZ REKLAM

ŘÍJEN 2015 - ČÍSLO 3 ROČNÍK II

Milí čtenářové,

A PAK ŽE LETOS NEROSTOU ! Ale rostou ! Ovšem jenom někde a vy musíte vědět kde. V podvečer 27.zář 2015 (kde, to vám pochopitelně nebudu říkat, ujišťuji vás ale, že to není až tak daleko od Turovky) na jednom místě, pěkně pohromadě, se uhnízdilo více než 100 nádherných křemenáčů. My ale vytrváme, houby tam necháme, aby nám ještě trochu povyroستly. V noci totiž nastane zatmění Měsíce a ten bude tak blízko zeměkouli, že se díky lomu světla způsobeném zemskou atmosférou zbarví do načervenalé barvy. Spolu se zatměním se Měsíc v úplňku dostane na své ekliptické dráze nejbližší k Zemi, bude tedy navíc větší a jasnější než obvykle. A při této konstelaci - aby nám ty křemenáče nevyrostly ! A druhý den ještě zaskočíme jinam do lesa, podívat se, jestli tam někde na známých místech nezůstal nějaký ten hříbek. Zůstal a docela pěkný kousek – více jak 600 gramů, celý zdravý, jen slimák si na kousku nohy trošku pochutnal - večer budou řížečky. Z hříbku, nikoliv ze slimáka.

Takže jsme se dočkali. A Vy také !
objevily v mechu, trávě či jehličí
ty netrpělivě očekávané
různých barev a
došlo i na
vydání

Obdobně jako se
se zpožděním
kloboučky
velikostí,

dalšího

Rozhodně nebyl důvodem zpoždění otištění, naopak, dlouho jsme v redakci rozsahu publikovat, s čím případně počkat podobu. K určité formě odškodnění za to přistoupeno přidáním čtyř stran k jinak

Samozřejmě nešlo opominout místní míče a rybářských prutů. V souvislosti s prčického pochodování jsme zařadili výslapu. Padesátku, nesmírně svěží a oslavil i televizní Večerníček. To položili ve Lhotě-Vlasenici, ročníku hudebního festivalku. Jen o

stále v začátku, věrme, že dlouhé a úspěšné cesty, jsou s filmovým festivalem ve Slavonicích. A v Hříběcí ? Tam zatím metalové řinčení utichlo, ale třeba se nit či spíše ocelové lano povede navázat. Každopádně uvnitř čísla naleznete dokončení povídání o Independent Festu z minula, krátce se vrací k místnímu divadlu i autorka a režisérka, paní Marta Volcová, s dodatečným zasvěceným komentářem.

Nu a pochopitelně tradiční bojovka, divadlo, karneval, plus něco kultury, techniky, recept, mapy, trocha poezie, hádanky, křížovka, jedna stará pohlednice a vůbec spousta krásných obrázků. Přejeme Vám hezké chvílky nad Novinami z Turovky.

Vaše redakce (no a ten hříbek je z 28.9. – pěkný, ne ?)

čísla Novin z Turovky. nedostatek materiálu k řešili problém, co a v jakém na příště, jakou všemu dát delší čekání bylo nakonec obvyklému rozsahu ...

události kolem koženého kulatým výročním reportáž z letošního časem nijak netknutý, základ nové tradice uspořádáním prvního krůček napřed, tedy také

Kopaná v létě 2015

Vysočina se zdá být koutkem naší vlasti fotbalu zaslíbeným ! Jenom těch turnajů konaných během pár letních týdnů, od pouťového v Hřiběcí, přes Křišťálový pohár v Počátkách, historicky nejstarší na území České republiky v sousední Žirovnici, Perleťový, ligisty obsazenou akci v Nové Včelnici, po hřiběcký turnaj ženských družstev a posléze i mužů. Naplnit a vytvořit by se dal vlastně celý fotbalový „speciál“ popisem a barvitým vylíčením, to však záměrem naší redakce není a nemůže při nejlepší vůli a lásce ke kulatému nesmyslu být. Tak alespoň o některých zážitcích a o těch dalších zase napřesrok ....

Pouťový turnaj jakoby ve svém názvu nesl určité zlehčení, až možná znehodnocení sportovní stránky věci. Leč borci týmů přihlášených do letošních klání konaných v Hřiběcí vzali vše naprosto vážně a sice zcela v duchu fair-play, leč nesmlouvavě vrhli svoje síly a nezpochybnitelné fotbalové umění do boje se soupeři, a také s pořádným letním vedrem, proloženým několika krátkými a vzduch nijak neosvěžujícími přeháňkami, ba průtržemi. Celkem bylo registrováno šest soupisek nominujících vždy brankáře plus šest hráčů v poli (nepočítaje připravené náhradníky), když pořadatelská obec, snad ve snaze dosáhnout na trofej nejcennější co možná nejjistějším způsobem, postavila mužstva dvě, HPP a Predátory. K velké lítosti fanoušků, pořadatelů a pochopitelně i hráčů samotných však rozdělení sil na dvě fronty úspěch nepřineslo, naopak, potenciál hvězdami nabitého původního favorita byl ponížěn a když se navíc nedařilo střelecky, oba celky se nakonec překvapivě sešly k vzájemné konfrontaci pouze v seči o páté místo !

Překvapením byl tým ze Žirovnice, nenápadně kráčel až k branám semifinále a dokonce ještě v poločase zápasu o třetí místo vedl, pak však, snad díky předčasným „zeleným“ oslavám o přestávce, přišel nepochopitelný výpadek a čtyři (!) góly inkasované během pěti minut daly medailovému snu zapomenout. Nezklamal ani mladý a běhavý mančaft „Šlahounů“, sklonit se musel až ve finále před zkušenými a ostřílenými harcovníky z Houserovky.

P.H., Hřiběcí 20.6.2015

Ve vyřazovacích bojích o finále Křišťálového poháru v Počátkách překvapivě selhaly donedávna ještě prvoligové mančafty, snad jakoby chtěly dokumentovat, proč se jim nepodařilo mezi

elitou udržet, pravda, České Budějovice po nerozhodném výsledku vypadly s Tábořskem až na penalty. „Ligovou“ příchuť tak měl nečekaně zápas o bronz. Zatímco z kopaček nastoupivších hráčů zrak přecházel, klasické černé říznuté pouze třemi proužky Adidasu měli snad jen rozhodčí, pokud je nazul některý z playerů, měl alespoň podrážku jiné veselé barvy, jinak tu defilovala oranžová, modrá, fosforově zelená, růžová, žluté dokonce vícero odstínů, samotná hra tolik neoslnila, jistě, příprava v plném proudu, noví hráči se zapracovávají do týmů, hledají se ideální posty, také vícefázový trénink, z něhož si všichni na den odskočili a v neposlední řadě horké letní počasí, ale přeci jen ... Nu, chvíli před pauzou Dynamu konečně vyšel dlouhý křížný pas na pravé křídlo, odtud rychlá příhra na vápno, Jurdík si přistrčil dovnitř a podél brankáře přesně umístil k tyči. A v druhé půli už naplno úradovala českobudějovická posila, Jan Šimák, někdejší obrovský příslib české kopané, prošel Spartou, týmy bundesligy, nakoukl i do reprezentace, jen ta životaspráva a kázeň, škoda, přeškoda, na rozehrávce začal zásobovat spoluhráče lahůdkovými míči na jakoukoli vzdálenost, elegantně řešil nepřehledné situace, přesně a tvrdě střílel. On, k tomu dvakrát vskutku bravurní zásah golmana Křížka, a Znojmo odcházelo ze hřiště s debaklem 0:4.

Finále, k němuž na skvostně strážení pažit vyběhly jedenáctky Tábořska a obhájce trofeje Graffinu Vlašim, vypadalo jinak. Sice vlastně hned ve 3. minutě z rychlé akce tažené po pravé straně Janda chladnokrevně rozhodl, to v ten moment ovšem nikdo nemohl tušit a hráči obou stran každopádně dál pokračovali ve

slušně nasazeném tempu, nechyběl pohyb, dramatické situace, v jednu chvíli brankář Táborska vychytil v rychlém sledu tři vlašimské střelce, pak zase exceloval jeho protějšek .... Nejvážnější šanci na srovnání skóre však ve druhém poločase kališníci zahodili překombinováním jinak velice hezké akce, a tak Vlašim nejtěšnějším možným vítězstvím trofej obhájila. Odhadem čtyři stovky návštěvníků odcházely vcelku spokojené, hezkých fotbalových okamžiků nakonec k vidění bylo docela dost, škoda jen, že chybělo více „známých“ jmen, s výjimkou Šimáka byla ta hvězdnější vlastně jen v čelech laviček, František Cipro u Dynama ČB a Vlastimil Petržela u Vlašimi.

P.H., Počátky, 11.7.2015

Ve stejné situaci jako vlašimští kopálisté se před letošním letním turnajem ocitly hříběcké Tygřice, i ony měly obhajovat loňské prvenství, ovšem jejich pozice byla o poznání těžší už jen vzhledem ke skutečnosti, že triumfu měly dosáhnout před náročným a hladovým domácím publikem, psychický tlak byl tedy obrovský. Navíc, ne že by loňské soupeřky neměly patřičně vysokou sportovní kvalitu, ale s odstupem času

se ve fotbalovém zákulisí občas hovořilo o tom, že informováním o historicky prvním klání v nedostatečném časovém předstihu nebyla před rokem dána rovná šance všem zájemcům a potenciálním vyzvateľům, že řada předních ženských týmů nestihla včas zareagovat, upravit své kalendáře, posunout dovolené či termíny přípravných kempů, poskládat nejsilnější sestavy, prostě že cesta na vrchol byla domácím hráčkám ne sice vydlážděna, ale přeci jen poněkud ulehčena. Letos se tedy pozvánky rozlétly do celé republiky včas, odezva byla patřičně silná a adekvátní motivaci, již všechny soupeřky pociťovaly. A konečné obsazení turnaje bylo vskutku mimořádné !

Ovšem hříběcké ženy nespaly na vavřínech a po úspěchu, jenž jako první i pro širokou čtenářskou, odbornou i laickou, obec zaznamenali svého času právě reportéři našeho listu, pracovaly tvrdě na dalším individuálním i týmovém posunu vzhůru po celý rok, řada děvčat přiznala, že i v zimním období dostávala pořádně do těla, popsat by se to prý ani nedalo ... Dobrá, nevyzvídali jsme a věřili, že s rostoucí kvalitou konkurentek jde průběžně nahoru i výkonnost Tygřic a ostudu že rozhodně neudělají.

A neudělaly ! Jen nebýt těch šrámů v sestavě ..... Kostra mladého a stále perspektivního celku zůstala pohromadě, Kája v bráně, Léňa na postu zametačky, Renata coby defenzivní štít, Romana na hrotu ... ale přeci jen neúčast některých playerek a hlavně kapitánky Štěpky Musilové zase tolik důvodů k optimismu nedávala. Chyběla i Iveta Vařečková, Natálka Dalíková ....

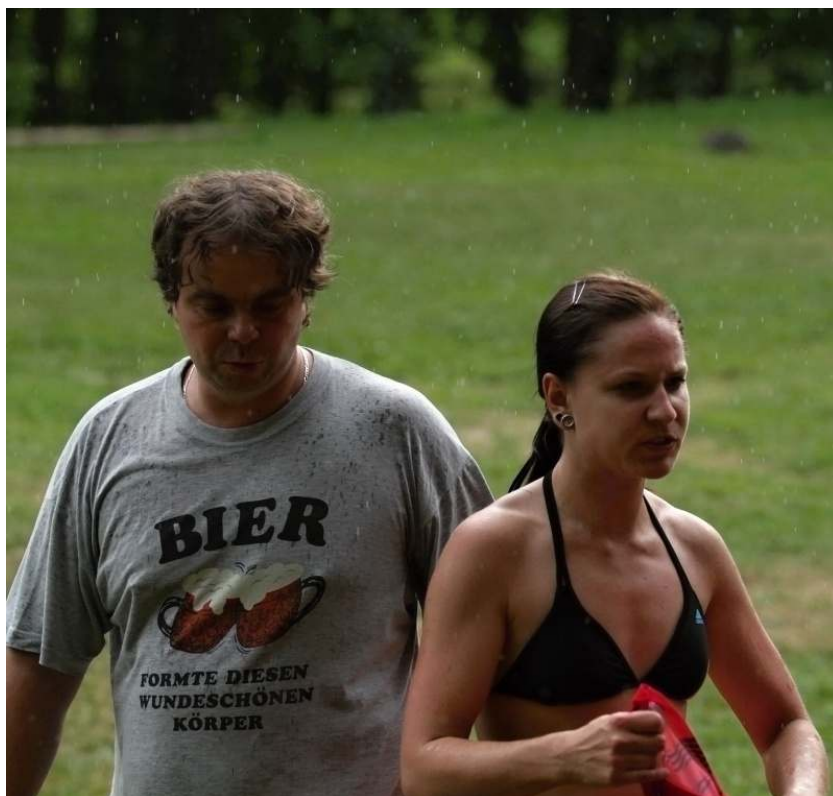

Snad proto ta nervozita především v začátku zahajovacího utkání, hned na úvod proti znalým publikem vysoce favorizovaným děvčatům z Olešné. Zbytečná, jak se postupně ukázalo, i s takovým rivalem dovedou hříběčandy sehrát zcela vyrovnanou partii. Samy si to však uvědomily přeci jen o něco později, než bylo potřebné, a než by bylo možné zápas alespoň zremizovat, prohrály takto docela smolně 0:1. Chyběla přesnější přihrávka, klidnější kombinace a především v tomto utkání se projevilo, jakým tmelem a hnacím motorem týmu je Štěpka, která bohužel byla nucena přihlížet z lavičky a sic radou se přispět snažila, seč byla schopná, spoluhráčkám se nedařilo na place její myšlenky zrealizovat.

Ve druhém zápase se Strměchy rozešly smírně 1:1 se Žirovem a opravdovou lahůdkou pro diváky byl zejména vyrovnávací gól Žirova těsně před přestávkou, lob vyslaný volejem zpoza šestnáctky a míč jako padající list snesoucí se nakonec přesně do horního pravého růžku branky.

Právě Žirov byl dalším protivníkem Tygřic a jeho předchozí výkon budil obavy, tribuny se sice jaly hned od první minuty mocně povzbuzovat domácí HPP Hříběcí, avšak zároveň se začala hledištěm šířit nenápadná pesimistická šeptanda, zda letošní sousto nakonec nebude pro hostitele příliš velké. K uším hráček však řeči v tomto duchu nedolehly, nebo prostě vůbec nebyly vnímány, děvčata hned od začátku zatlačila Žirov do defenzivy a pokračovala v dobrém výkonu ze závěru prvního utkání. A jelikož se dařilo i střelceky Romaně

Roubíčkové, dvakrát rozvlnila síť, bylo do půle rozhodnuto. Ve druhém poločase domácí tým v pohodě kontroloval výsledek, něco šancí na jeho vylepšení promarnil, pak dokonce lacino inkasoval, ale jakkoli se konečný stav 2:1 zdá být těsný, o vítězi pochyb nebylo a pro tři body se dokráčelo s přehledem.

I ve svém druhém zápase Strměchy remizovaly 1:1, tentokrát s Olešnou, a před závěrečným kolem turnaje tak vznikla dramatická situace, kdy šanci na celkové prvenství a pohár měla alespoň teoreticky vlastně všechna zúčastněná mužstva, tedy správně ženstva. Zatímco samotné aktérky všech klání však braly s nadhledem nejen tuto skutečnost, ale i v průběhu jednotlivých zápasů se příkladně přenášely přes případná skutečná či domnělá upísknutí rozhodčího, semtam sporné verdikty či přimhouřené oči při více či méně nastřelených rukách, na některých lavičkách a u středového praporku se občas schylovalo k bouřce, zvláště vedení – samozřejmě mužské! – Olešné neváhalo sudímu místy až nehezky spílat. Naštěstí se však buřina nekonala, ani na hřišti, zde jistě nemalou pozitivní roli sehrála i skvělá kuchyně bratří Venkrbcových a Jardy Havlíka, jejich bramboráky a pečená kuřátka si pochvalovali všichni, ani v éteru, který byl sice nabit elektřinou, ale

černé mraky nakonec směřovaly jinam a dvacetiminutová sprška, která jako jediná během odpoledne přišla, tak učinila při vložení nemilosrdné řezí dvou hříběckých pánských mančaftů.

Ještě k tomu počasí, od rána panovalo již několikátý den po sobě tropické vedro, a dusno, až nedýchatelno, za těchto podmínek bylo před zahájením turnaje ujednáno, že herní doba všech soutěžních zápasů bude zkrácena na 2 x 10 minut. Ovšem ani tak děvčatům, která vesměs nasadila strhující tempo, nikdo z masy přihlížejících nezáviděl!

Poločas třetího hříběckého vystoupení, v němž žila naděje na obhajobu, skončil bez branek, povel do druhé půle byl jednoznačný – nechat na hřišti všechno. Pokyn jasný, ale zbytečný, protože Tygřice se o výsledek

rvaly vážně jak šelmy. Ovšem Strměchy potvrdily svou třídu, minimálně v defenzivě, a čisté konto, byť se štěstím, udržely. Zplichtily tak i tento mač ! Poslední minuty už byly skutečně o mimořádně silné vůli, a takříkajíc „na krev“, těsně před závěrečným hvizdem se toto úsloví i fakticky naplnilo, když po obětavém zákroku a následné srážce musely za lékařského doprovodu opustit trávník domácí stoperky Léňa i Tereška.

V tu chvíli stačil Olešné k prvnímu stupínku i nerozhodný výsledek v závěrečném duelu se Žirovem. Favorit však nijak nespekuloval, nebetonoval a spolu se soupeřem nabídl divákům na rozlučku pohlednou, kombinační a svižnou kopanou, okořeněnou dvěma trefami do černého. A tak po krátké přestávce, nejnnutnějším doplnění tekutin a ošetření zranění došlo na vyhlášení konečného stavu, předání poháru, jeho naplnění šampaňským a především na halasný pokřik „Olé, olé, Olešná !“ .... Příznějme sportovně, že trofej putovala do správných rukou, přeci jen tamní děvčata byla, i když o chloupek, letos lepší. Cen se ovšem dostalo i ostatním, domácím Tygřicím

na pozici stříbrné, Strměchy skončily bronzové, a Žirov na čtvrtém místě. Nejlepší střelkyní se stala domácí útočná „star“ Romana, nejlepší gólmankou byla vyhlášena Linda Reisová z týmu Olešné, však také inkasovala jen jedenkrát, a jako nejlepší hráčku vyhodnotila mezinárodní jury Pavlínu Klottonovou (Strměchy).

Stejně jako v loňském roce pochvala organizátorům za pečlivě a skvěle připravenou akci, včetně zázemí zdravotnického i občerstvovacího. Turnaj se evidentně stává pojmem a jen samotná účast na něm otázkou prestiže, zatím jen krajové, ale přerůstající do celorepublikové, a během pár let, možná ... ? Fotogalerii najdete zde: <https://www.zonerama.com/pear/Album/962856?secret=IXdAbMbkhRDgX8IC3vgbHWKKx>

P.H., foto O.H. Hříběcí 18.7.2015

Na tradičně silně obsazeném hříběckém turnaji mužů konaném o první srpnové sobotě bylo osm registrovaných družstev rozděleno do dvou skupin. V bratrovražedném derby pořadající HPP porazilo na úvod Predátory, ale jako by byli domácí hráči před tímto fotbalovým svátkem přemotivováni a až příliš koncentrováni právě na tento zápas, další mače ztratili 0:2 (s Houserovkou) a 1:5 (s Žabím hlenem) a do závěrečných bojů o medailová umístění nepostoupili. Jejich konkurenti naopak uhráli s Houserovkou bezbrankovou remizu a zvládli i rozhodující zápas proti „Žabákům“ (4:1). S nimi si dle předpokladů poradili i „Houseři“ v poměru 3:1, takže postupující dvojice byla jasná.

Druhou skupinu suverénně ovládl 1.FC Batelov, který vyhrál všechny svoje tři zápasy a obsadil první příčku s imponantním skóre 7:0. Těšenov, který ze vzájemného souboje odešel s nejtěšnější porážkou, zvítězil nad Kunžak City (2:1) a Fet partou z Kuřimi (5:3) a zkompletoval tak odpolední čtyřku. Kunžak s moravskými borci bojoval tudíž již jen o čest a tři body urval díky výhře 2:0.

Semifinálové duely pro sebe rozhodli favorité, nejprve Houserovka zničila po dvoubrankovém vedení v poločase Těšenov 3:0, poté Batelov, i když až gólem minutu před koncem, zdolal Predátory. Ti alespoň po krátké pauze přehráli Těšenov 3:0 (půle 2:0) a mohli se radovat z konečného bronzu. Navzdory skóre zápas

nebyl tak jednoznačný, na výsledku měl ovšem obrovský podíl krom střelců Žako na postu stopera, pevný a nepropustný jako ty jeho střechy rozeseť po celém okrese, pokud přes něj už občas soupeř díky přečíslení přešel, vše s přehledem vyřešil Honza „Nanuk“ Volc v bráně. Nu a Turovku vzorně reprezentoval na hostování zapůjčený Ondra „Rychlonožka“ Petrák!

Ani ve finále Batelov neinkasoval, díky brance z prvního poločasu potvrdil svou fotbalovou nadvládu a

obhájil loňské prvenství. Jeho hráči převzali od organizátorů nejen pohár, ale i trofeje pro nejlepší střelce, logicky nejlepšího brankáře, jen nejlepším playerem byl vyhlášen člen stříbrného celku Houserovky.

Skvělá divácká kulisa, pohledná, férově vedená klání, přesní rozhodčí, příjemné počasí, tradičně výtečná polní kuchyně i svědomitá a milá obsluha „na baru“, následně pak vydařená „afterparty“ s kapelou Karel a my, lze si představit vydařenější přechod léta do druhého poločasu ?

P.H., Hříběcí 1.8.2015

Vlasenický budík Káji Kocha – jednou z toho bude Woodstock na Vysočině

Celou akci moderoval Míra Ošanec, na úvod ovšem předal mikrofon Marušce Kochové. Ta poděkovala organizátorům, sponzorům, kapelám, které přijaly pozvání, samozřejmě i všem příchozím, poslala za zúčastněné zdraví Karlovi tam nahoru a velice prozíravě jej rovnou také požádala, aby dohlédl na pohyb mračen a střídavě je odkláněl na obě strany od Vlasenice – věřte nevěřte, ta prosba byla vyslyšena a i když to několikrát vypadalo jako nevyhnutelné, nakonec nepadla z nebe ani kapka. Což bylo důležité i vzhledem k tomu, že pořadatelé se rozhodli první ročník festivalku uspořádat pod širým nebem, pochopitelně s možností pružně zareagovat na případný nepříznivý vývoj počasí a akci eventuálně během chvíle překlomit „zrcadlově“ do prostor Spolkového domu, takto však proběhla jako „open air“, s pódiem umístěným na zastřešené terase přiléhající k sálu, jenž posloužil coby zázemí a přípravná muzikantům (jinak o jejich pohodlí bylo s až neskutečnou péčí tradičně postaráno v prostorách penzionu). Restaurace fungovala včetně pro tuto událost zprovozněného

FESTIVAL FTC A PŘÍBUZNÝCH ŽÁNŘŮ
VLASENICKÝ BUDÍK
KÁJI KOCHA

Honza Nedvěd · **Ivan Hlas trio**

Folk team
Stránici · **Marien**
a Míra Ošanec
Strunevrat

K Nezaplaceni

30. 5. 2015
od 16:00
KD Lhota-Vlasenice

Jirka Mucha
a Jana Balejová

Předprodej vstupenek:
 Kamenice nad Lipou: drogerie TETA, pí Bejdová, tel.: 602 162 126
 Pelhřimov: Trafika u Rynářské brány, pí Lhotská, tel.: 724 217 513
 Jindřichův Hradec: Informační středisko, Panská 136, tel.: 384 363 546
 Hospoda u Rudolfa Vlasenice, p. Lang, tel.: 774 941 917

Cena: 250 Kč

výdejního okénka, k tomu jeden venkovní stánek, a ve spodní části areálu opékané maso .... k poslechu i tanci místa dost, nálada prosluněná, typicky vlasenická, budíkovská, troufám si říci.

Vše odstartovala kladenská kapela Knezaplacení, Honza, Martin, Lenka a Míla, nástrojově dvě kytary, občas flétna a především hlasy, dva ženské, dva mužské, báječně se doplňující a skvěle sezpívané jak pro repertoár vlastní, tak převzatý. Trocha folku, trocha latiny, „obyčejného“ sympatického písničkářství. Největší posluchačský zážitek? Snad klasická „Dívka z Ipanemy“, má-li být zmíněn aspoň jeden titul. Skvělá volba začátku! Skupina podpořena zakoupením obou dosud vydaných cédéček „Vzkazy na strunách“ a „Labyrint přání“, a už honem zpět.

Jako druhý vystoupil Strunovrat ze Slatiňan, východočeský kvartet pod vedením Petra Šotty. Hudebně více do folku a country, nástrojově pestřejší o baskytaru, housle a klávesy. Opět senzační vícehlasy a vesměs příjemné melodie, částečně představující nedávno vydané album „Chlapec a moře“.

Do úplně jiných vod nás nasměrovalo plzeňské duo, Jirka Mucha (kytara) a Jana Balejová (zpěv). Podtitul jednoho kousku zněl „indická píseň ze Šumavy“ a přesně vystihl, jak názvem, tak především vlastním hudebním obsahem, hudebníkovou okouzlení indickou hudbou a obecně vůbec tzv. okrajovými žánry, které se promítly i do jiných autorských skladeb, „Probuzení“ nebo „Rainbow“.

Začátek setu ovšem přítomné nejprve vrátil do nezapomenutelných let šedesátých, Harrisonovým „Here Comes The Sun“, pak třeba od Hollies „Bus Stop“ a tria Peter, Paul and Mary „Very Last Day“. Není troufalé přirovnání k Woodstocku? Atmosférou se mu dnešní odpoledne jistě podobá!

A přichází rodinný soubor Víti Troníčka, pardubičtí Marien. Nejprve v nás, neznalých, trochu zatrnulo, žádní Kelly Family se však naštěstí nekonali, to se jen kapelník a skladatel většiny melodických a nápaditých písní obklopil manželkou, bratrem, švagrem, sousedem a žákem. Na předchozí dvojici plynule navázal nezapomenutelným hitem „Mrs. Robinson“, jemuž ovšem podání o síle pěti hlasů, podporovaných rovnou ztrojenou kytarou, basou, rytmikou a flétnou dodalo na patřičné údernosti, a samozřejmě okamžitě strhlo publikum s sebou. Následně se ještě přidávala harmonika a baskytara ... Nečekané a velmi příjemné překvapení, tahle parta! A sympaticky působí i zjištění, že hudební vystoupení leckdy kombinuje s dalšími, i dosti netradičními, aktivitami – na konec června je pro okruh cca 400 pozvaných známých plánován

akustický koncert na vrcholu Sněžky, po předchozím výšlapu. Jedná se samozřejmě o neoficiální a úřadům nehlášenou produkci, budeme tedy držet palce, aby vše vyšlo, včetně počasí. Tady ve Vlasenici to bylo na podtrženou jedničku!

Míra Ošanec na chvíli odložil mikrofon, aby naladil kytaru a posleze se na třičtvrtěhodinku přidal k manželům Stráníkovým, Lubošovi a Veronice. Ač ve třech,

vykouzlili sytý, barevný, famózní zvuk, a přidrželi se opět těch vděčných a k dnešnímu dni nejlépe se hodících šedesátek – „... bylo by to krásný, bejt bleskem nebo bouří .....bejt zvonem, kterej zpívá ...“, „Časy se mění“ aneb dylanovka převzatá jiným triem, Golden Kids, Denverovo „Leaving On A Jet Plain“, west-coastové „Snění“, „Helplessly Hoping“ od legendárních Crosby, Stills and Nash .... pohoda, paráda a prosluněné pozdnějarní odpoledne přechází v podvečer.

S ním nastupuje, podle jmen, skutečná první liga, ale ruku na srdce, vůbec nikdo z přítomných zatím neměl ani na sebenepatrný moment dojem, že by z pódia zaznělo snad něco z hudebních nižších pater, jakkoli byla třeba některá jména pro posluchače nová a neznámá. Vesměs panuje maximální spokojenost.

Jako první brněnský Folkteam, čerstvý čtyřicátník na naší scéně. Původní inspirace a vlivy jsou zřejmé (CSNY), i když po těch letech skládání a hraní má kapela pochopitelně již zcela vlastní a osobitý sound, jenž umocňuje texty, které oslovují už několik generací fanoušků, ať se již jedná o vlastní poetiku či převzatou „seriozní“ poezii. Hudebně volně se pohybující mezi škatulkami folkrocku, bigbeatu, softrocku. Pochopitelně se přidává, dokonce několikrát, částečně i díky pozdějšímu nástupu Honzy Nedvěda, ale především pro tu magii, okouzlení, krásu ....

Následně tedy zmíněná živoucí legenda českého folku. Přiznávám, že díky západu slunce a atakujícímu venkovnímu chladu (a nedostatečnému oblečení mladší dcery, zatímco místní pamatovali na vše a byli většinou vybaveni i dekami) jsme se uchýlili do útulného interiéru restaurace a tam strávili příjemnou hodinku při zcela civilním setkání a posezení s členy tria Ivana Hlase, kteří nedlouho předtím dorazili

z Prahy. Dodatečné reference o Nedvědově vystoupení se místy rozcházejí, bylo však jasné, že skalní příznivce potěšil a nezajímavé nezklamal, ku slyšení byly klasické hitovky z jeho kariéry sólové i z doby Brontosaurů, pravda, někdy s drobným výpadkem textu, opakovaným začátkem, či ne vždy vhodným a nutným proslovem. Ovšem osobnost nejen folkové scény to byla a je stále !

Zlatý hřeb večera, pro mnohé country-folk až trampsy laděné návštěvníky však možná velká neznámá. O samotném vystoupení, byť časově pochopitelně zdaleka neodpovídajícím regulérnímu samostatnému koncertu, by bylo záhodno napsat zprávu o rozsahu dvoustrany, věřím však, že tahle parta lidsky i muzikantsky vyjímečně si rozumějících umělců a virtuozů (Norbi Kovács s kytarou, Olin Nejezchleba s violoncellem, Ivan Hlas – dle svého vyjádření – na vylepšování vlastního instrumentálního umění soustavně pracuje) se brzy na Vysočinu vrátí, sami zde hrají rádi a pořadatelé je zvou stále častěji, jen letošní výhled na začínající léto : Kamenice nad Lipou, Telč, před týdnem Žirovnice .... Takže jen stručně o hodince, která jednoznačně vše korunovala a zaimponovala každému, kdo zůstal až do finále – což byla naprostá většina těch, kteří prošli vstupem ještě před 16. hodinou, a řada dalších, dorazivších v průběhu odpoledne a večera, zvědavých třeba jen na některého z interpretů. Ivanova podmanivá poetika textů, dokonalá souhra celého tria, vyváženost širokého a přitom uceleného repertoáru, od „velkoměstského blues“ přes „šanson z Podolí“, dejvický rock 'n' roll a „filmovou“ náladovku, během níž Olin vystřihne sólově na cello hudební motivy ze „Sedmi statečných“, „Vinneta“, ale probleskne i „Když jde malý bobr spát“ jinde zas uličnická připomínka folkových bratří „Stánky“, až po notoricky známá „Malagelo“ a „Aranka umí hula hop“, patřičně ovšem vymazlená pro koncertní provedení, s vyhrávkami, vloženými sóly, drobnými hudebními ozdůbkami, vtípky slovními i muzikantskými. Jen nerado je publikum pouští, pochopitelně až po dvou předavcích, jen nerado se Trio loučí ..... Míra Ošanec má poslední slovo a vyjadřuje společnou naději, že za rok .... A že za rok přijede ještě více lidí a také VY, co si to teď čtete.

Spokojenost na všech frontách, s dramaturgií, organizací, zajištěním občerstvení, ze strany účinkujících mnohdy až úžas nad dojemnou péčí, poskytnutou bez ohledu na „hvězdnost“ dotyčných. Přání vrátit se vyjádřili všichni zúčastnění, aktivní i ti pasivní, nu, možná je skutečně na nějaký ten český třídenní Woodstock našlápnuto !

P.H., foto O.H. 30.května 2015

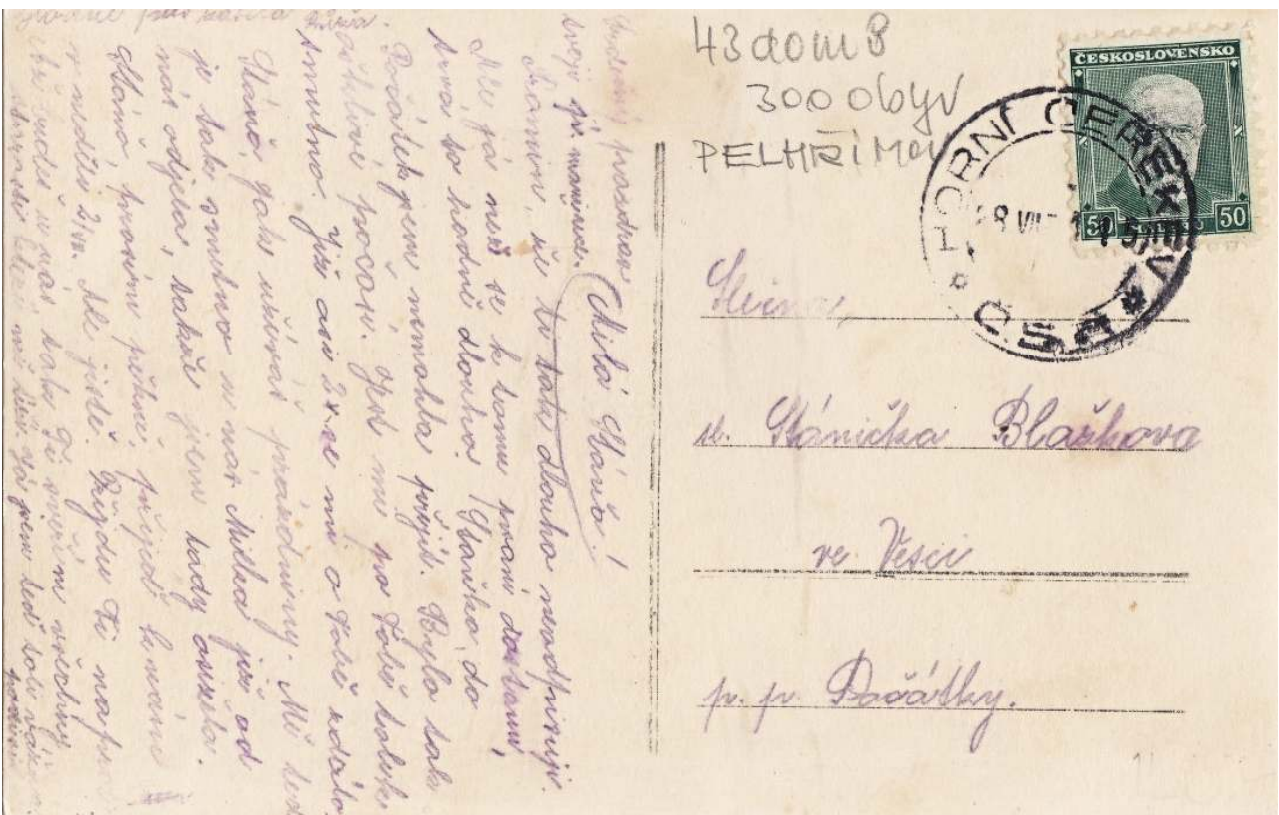
Stará pohlednice – takhle to vypadalo v Hřibčici kolem roku 1928

Pan Povolný z Horní Cerekev to sice tenkrát vyfotil trochu nakřivo, nicméně zaplať bůh, že to vůbec udělal. Narovnat se to dá docela jednoduše, jak je vidět na spodním obrázku. Ale kdopak nám to na té pohlednici píše a komu? Víte někdo ze starousedlíků, která že to Růženka z Hřibčice posílá v roce 1928 pohled slečně Stáničce do Vesce u Počátek? A ta známka s Tomášem! Dnes už tak krásné nemáme, že?

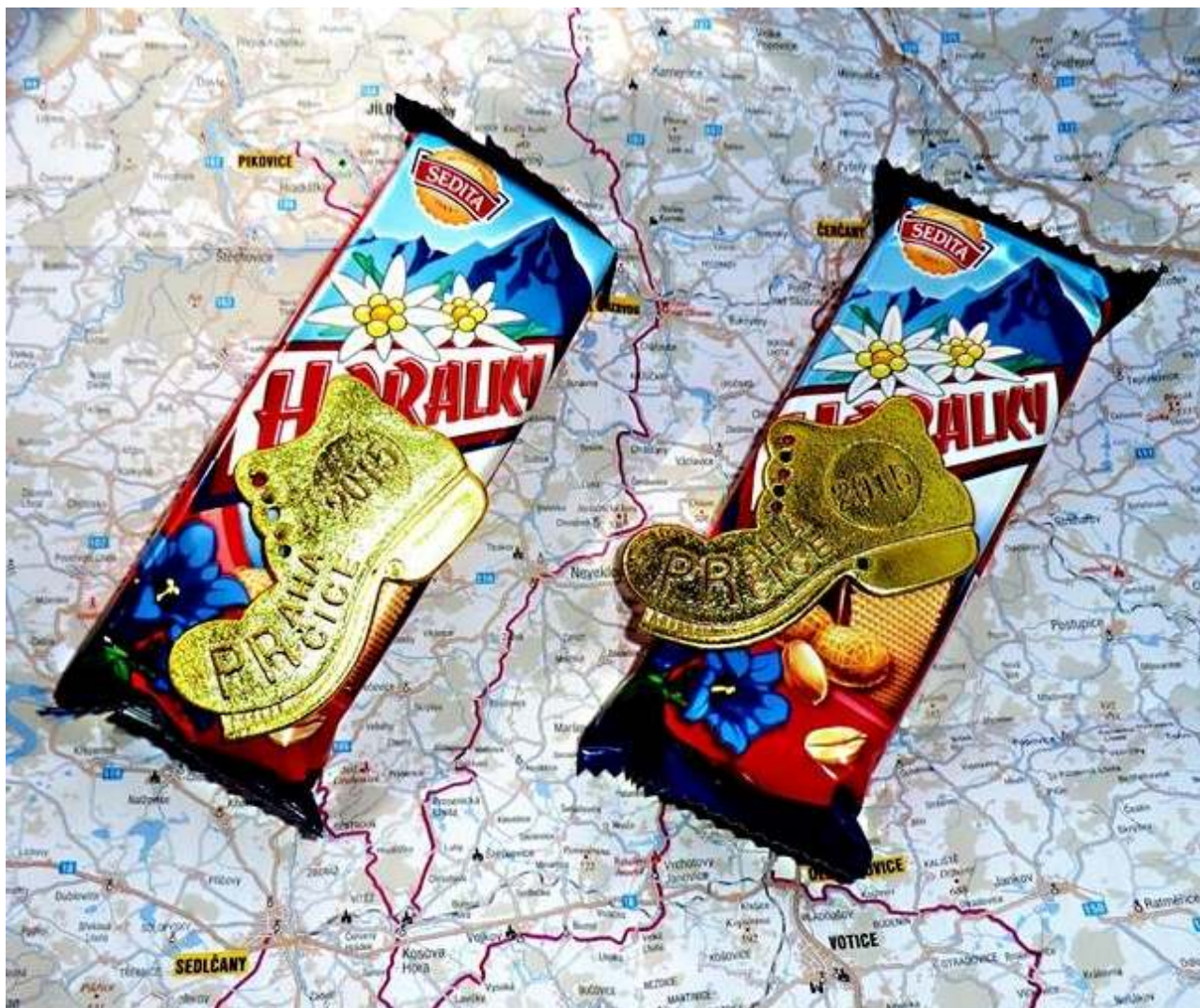
O.H. 9. října 2015

Zdroj: sbírky Vladislava Janouška a Pavla Kováře

Padesát let v Prčici

Startovní scénář byl vypracován následovně. Neoficiální vůdce výpravy vyjede vlakem v 5.33 z pražského Hlavního nádraží, aby byl v Táboře na 7. hodinu ranní, krátce po ní by se měly začít zájemcům o pochod vydávat mapy a popisy trasy, start by měl být teoreticky otevřen v 7.30, ale pro značný počet pochodu lačných po „táborské“ cestě v posledních letech pouští startér koně z boxů už kolem čtvrt na osm. Staršina vyzvedne mapy pro celou výpravu a počne se ubírat k Prčici, oddíl „bratříků“ postupující vyšší rychlostí jej postupně dožene.

Jak naplánováno, tak provedeno. Ovšem kdo v husitském městě z vlaku nevyběhl a tryskem se nepřesunul na nedaleký autobusák, kde měli pořadatelé tradičně stolky se všemi náležitostmi, jež byly předávány proti zaplacení čtyřicetikorunového startovního, řadil se do předlouhého zástupu čekajících, v němž dospěl k mapám s počátečním razítkem až po 40 minutách. Pestrobarevný lidský had se však mezitím rozrůstal o další turistiky chtivé příjždějící vlakem od Budějovic či autobusy ze všech možných jiných míst republiky, takže těsně před tím, než přijel rychlík vypravený z Prahy v 6.33 přivázející zbytek „pražské“ družiny čítající deset osob včetně staršiny dcery, čtyř krásných mladých pannen a pěti odhodlaných panošů, z nichž ne všichni již měli zkušenost s očekávanou výpravou vpravdě křížovou, obtočila fronta dvakrát autobusová odjezdová stanoviště a obloukem se natáhla až ke vchodu vlakového nádraží, kdo se na její konec zařadil v tu chvíli, vystavil se jistě více než hodinovému vartování. Zájem o letošní, jubilejní padesáté „Prčice“ byl obrovský, jak obecně, tak především zde ve městě kalicha.

Staršina tedy vyrazil pár minut před osmou, s mapami pro všechny ostatní, poprat se s nástrahami tentokrát jedenatřicetkilometrové trasy, několikrát již v předchozích letech prošlé a ověřené, leč pokaždé s nějakými obměnami, tu více tu méně překvapujícími. Obloha modrá bez jediného mráčku, slunce od rána svítí a od půl deváté vyložene pečce, tábořským do zad, neb směřují na sever.

První tajná kontrola, jejíž razítko se musí ocitnout na mapě, aby v cíli mohlo dojít k vydání upomínkového škrpálu, byla situována hned na druhý kilometr, snad aby si místní nezkracovali cestu a nezačínali ji třeba až v Chotovinách na desátém kilometru, těžko říci, každopádně bylo zaregistrováno pár smolařů, kteří se napojili na natažený průvod pochodníků mezi 3.a 4.kilometrem, snad z řad tamních chatařů a chalupářů ?, a po zjištění, že nemají „tajné“ razítko (záhadou ovšem je, kde stihli vzít mapy s potvrzením startu) se museli rychle vracet zpět k předem v propozicích pochopitelně nezmiňovanému punktu a pak pro ně nečekané zdržení a zacházku dohánět.

Jak tedy první třetina ? Úvod kolem Jordánu, jenž po revitalizaci vlastní i celého okolí znovu napuštěn a je opět třpytící se perlou a chloubou města, poté popsaná kontrola, a po nepřilíš frekventované silničce do Stoklasné lhoty, odtud střídavě polní i lesní cestou do Chotovin (čas 9.45). Místní restaurace s prostornou zahradou láká a mnohým skutečně poslouží jako první větší odpočívadlo a napajedlo, nicméně staršina není kupodivu mladým týmem ještě dohnán, takže posílá sms, že bez zastávky pokračuje dál a jako

nejpravděpodobnější místo setkání tipuje Starý Zámek na 16.km trasy. Krátký úsek po silnici, louky plné pampelišek rozděluje tenký pás lesíku, na odvrácené straně se to jen žlutí, na jižní straně hrozí pro změnu co nevidět výsadek stovek pěřových nadýchaných padáček, a pak již napříč lesy, jejich stín je příjemný, cesta fajn, nerozmáčená, nerozbitá, ovšem hůře se pohybujícímu vůdci výpravy paradoxně vyhovuje méně než asfalt – vystouplé kořeny, nenápadné nerovnosti

terénu skryté v trávě ... Levá noha „hadrovatí“, párkrát zakopne, zvedat ji dá stále větší práci. Naštěstí přichází rozptýlení a morální podpora v podobě sousedovic dcery Helči s partou kamarádů, staršina sice dál musí bedlivě sledovat terén, avšak i přitom se dá střídavě povídat a naslouchat těm druhým, což pomůže překonat určitou krizi. Ovšem při výstupu k místu první oficiální kontroly, rekonstruované barokní hospodářské usedlosti přímo naproti romanticky vyhlížející zřícenině hradu Borotín, na úzké stezce vyšlapané v příkrém svahu o sklonu snad 80 stupňů, už noha odmítne poslušnost, nelze se o ni opřít, staršina se svalí a není pochybnosti o tom, co si o jeho stavu domýšlejí souputníci šplhající mu v patách. Ale což. Zbylé metry se doškrábe po čtyřech a je tu konečně pauza (čas 11.00).

Krátký náhled do zatravněného dvora statku, kde se sice nabízí k odpočinku spousta místa, ale probíhající stavební práce zároveň dávají zapomenout loňskou idylu, ve stodole tehdy byla instalována výstava fotografií,

k nahlédnutí obrazy, spousta hezkých a nekýčovitých suvenýrů ke koupi, společně s knižními publikacemi s lokální tematikou ..., staršina tedy usedá do stínu u zidky vedle širokých vchodových vrat a sleduje příchozí. Ona chvilka ve dvoře však zřejmě stačila, aby mládí prošlo a neregistrující vzkaz pokračovalo po prašné cestě. Staršina se proto po dvaceti minutách čekání zvedá a statečně vyráží do druhé poloviny, ta dvacetiminutovka včetně pár osvěžujících doušků vody, jednoho rohlíku se salámem, smontovaných a nyní nasazených turistických holí a zřejmě i konečně plně zafungující ibalginy pozřené ráno vykonávají zázrak, noha je ovladatelná a už to zase šlape. Inu, pro někoho v Lurdech, pro jiného při pouti do Prčice, zázraky se dějí !

O dva kilometry dále se již celá skupina potkává, mládí nabírají síly stranou ruchu, jejich lídr se s nimi zdraví, chvilku pobude, ale pak již pílí, je třeba využít chyceného druhého dechu. Polední žár nevádí, prochází se Černým lesem, součástí přírodního parku Jistebnická vrchovina. Návazně polní cestou do Střezimíře, opět odolat svodům restauračního zařízení a zbývá poslední třetina (čas 12.42).

Krátké stoupání a po hřebeni k Červenému újezdu, za ním je u hřbitova kaplička a ideální místo k odpočinku, pozitivně působí i to, že průhledem do dále je už vidět věžičku přčického kostela. Kus od ní nalevo zase na obzoru stožár vysílače nad lyžařským střediskem Monínec a vůbec spousta panoramat.

Deset minut, jeden rohlík, hlt vody z polní lahve, naprosto to stačí a jde se dál. Trochu začíná foukat, ojedinělý mrak však zatím nevěští nic hrozného a cíle by mělo být dosaženo v pohodě. Mírný sestup borem, načež vzhůru k samotě Říkov, ta se zjevuje jako ostrůvek ve žlutém moři řepky, za ním zelená políčka vybíhají k lesnatému lemu, jenž kontrastuje se šmolkovým pozadím, tam někde se tušená cesta začne svažovat do sedlecké kotliny. Je to blízko, člověk by počal básnit, malíř se chopil palety, těch odstínů zelené barvy, tmavé jehličnany prostupované světlejšími listnáči, okolo malého rybníčka jasně svítivé břízy. Stezka se napojuje na úseky od Votic, Mladé Vožice a letos i Olbramovic, druhá kontrola, vzápětí tajný punkt a nově vedeným úsekem sešup a směrování přes Staré Mitrovce a Přestavky až k Prčici. Vše po asfaltu, pro někoho tvrdý povrch pro utmácené nohy a rozpálená chodidla leckdy i s nějakým puchýřem, pro jiného jistota, že teď už neklopýtne. Špička kostela svatého Vavřince se však vyrýsovává přede všemi stále detailněji a chvilku po 15.hodině je kompletní družina již na náměstí. Cíl, botička-zlatá, jubilejní, tatranka, jídla, pití, upomínkových předmětů kolem habaděj.

Kupodivu chybí pamětní razítko připomínající letošní padesátiny, je zde ale čerstvě vydaná kniha k onomu výročí. Někdo se zdrží déle, jiný pospíchá ... Kyvadlová autobusová doprava je v permanenci, sváží pochodníky k vlakům projíždějícím , dnes však vesměs i zastavujícím ve stanici Heřmaničky. Směr Praha, směr Tábor. A za rok znovu, směr PRČICE ....

Pochod Praha – Prčice, ale i odjinud, 16.5.2015, 50.ročník - celkem 21930 účastníků, z toho na 31km dlouhé trase z Tábora 5158, <http://www.praha-prcice.cz/>

P.H.

Independent Fest Hřiběcí 2008 až 2012

Pokračuji vzpomínáním na Independent Festy v Hřiběcí, v minulém čísle Novin z Turovky jsem ukázal plakát z roku 2008 a to byl ten nejúspěšnější ročník. Jako hlavní hvězda vystoupil crossoverový Krucipüsk, dále revival Red hot chilli peppers a Hyperion (rock/metal hraný na tři violoncella a bicí). Přivítali jsme cca 800 platících diváků, celkem se návštěvnost pohybovala mezi neskutečnými 900 a 1000 posluchači. Zisk jsme se nakonec rozhodli neutratit s lehkými dárkami, ani nepropít na soustředění u Vranovské přehrady, ale použít na další ročník.

Rok 2009 a plakát vpravo : podařilo se nám domluvit kalifornské ska Chase Long Beach, v USA poměrně známou formaci, vydávající u prestižního vydavatelství Victory Records, a belgické ska punkáče Smooth Lee. České barvy hájil metalový Shaark a Atari Terror.

Tyto kapely měly již docela náročné požadavky na ozvučení, ubytování, atd. Naštěstí se nám podařilo vše domluvit, tak aby byly spokojeni a vystoupení se mohlo uskutečnit. Dodnes si vzpomínám, jak mi volal manager Chase Long Beach, že už jsou v Hřiběcí a ptal se, kde je ten STADION, když uviděl hřiště, tak byl mírně v rozpacích. Někdy tou dobou jsme také udělali ve vojenském stanu druhou scénu, kde se konal první ročník a kde vystupoval náš bubeník Houmy jako DJ elektronických Mashinery sound. Bohužel, jak už to tak bývá, krátce před začátkem festivalu začal hustý liják, diváci nepřišli, zvukař odmítal zvucit kvůli nebezpečí úrazu el. proudem, domluvili jsme se, že akci zrušíme a on odjel. Přesto jsme to nechtěli odpískat, trn z paty nám vytrhl Honza Musil, který přistavil na hřiště náves z kamionu a kapely nadšený naším odhodláním vystoupily pouze za cestovné a jídlo. Obě zahraniční akvizice byly pak v euforii z tanců nejvytrvalejších diváků, připomínajících spíš zápasníky v bahně.

Open Air PIVO a Pivovar POUTNÍK uvádějí

INDEPENDENT FEST 009

18.7. start 15:00

areál fotbalového hřiště **HŘIBĚCÍ**
DO 18:00h 100 Kč
OD 18:00h 150 Kč!!!
v HORNÍ CEREHVE

CHASE LONG BEACH (USA)
progresivní kalifornské ska, s vynikající zpěvačkou a velmi kvalitní dechovou sekcí, www.myspace.com/chaselongbeach

SMOOTH LEE (BE)
hodně ostrý ska/punk, přecházející až v hardcorový nářez, který roztančí i mrtvolu, www.myspace.com/smoothlee

SHAARK černý kůň cz thrash metalu ukáže jak ostré jsou žraločí čelisti, www.shaark.ic.cz

našlapaný moderní crossover **ATARI TERROR**
výherce několika významných hudebních soutěží, www.myspace.com/atariterror

PORK SODA kultovní hc/rapcorová formace, www.bandzone.cz/porksoda

ohodová směs reggae, funky, **MUNCHIES**
karibských rytmů, ska a všeho možného i nemožného, www.munchies.cz

JINOVATKA alternativní směs grunge s metalovými postupy a provokativní show plnou překvapení!
www.bandzone.cz/jinovatka

velmi nadějný hc/punk, www.bandzone.cz/hakmak **HAK MAK**

Starej Pejř zajímavý hardrock s prvky grunge, www.bandzone.cz/starejpejř

doprovodný program:
Výstava Handlyho dýmek
Obrazy a výrobky z kovu M. Pudila

Generální sponzoři:

Sponzoři:

Info: www.independentfest.cz, tel.: 724 246 527

My jsme však utratili veškeré finance a další ročník (rok 2010) jsme začínali opět od nuly, přesto jsme domluvili sibiřskou hardcore skupinu Rhemorha a pražské Basta Fidel. Na fotce je skupina Colp z Českých Budějovic, hrající thrash/mathcore. Bohužel i tento ročník poznamenala nepřízeň počasí a tím pádem malá návštěvnost.

Ačkoliv jsme byli silně rozladěni, pokračovali jsme v pořádání: domluvili jsme silnější zvuk a větší podium, hlavní hvězdou ročníku 2011 byli Slováci Madcult, dále české skupiny Nil, Hentai Corporation a reggae The Spankers. Na fotkách je kapela Definitivní

ententýk z Litvínova, produkující veselý ska/pop, a thrash/metalcorový The Revolt z Pelhřimova. Ani tentokrát nám však počasí nepřálo.

Rok 2012 byl stejný, vystoupily pouze české akvizice a návštěvnost byla slabá, naši kapelu Roots of Hate jsme tou dobou již pohřbili, jednotliví členové se rozutekli do jiných souborů. Tehdy již byla naše vytíženost v jiných aktivitách poměrně velká, nadšení opadlo a tak jsme spíše z nostalgie udělali poslední ročník (2013). I tentokrát bylo počasí proti nám a tak jsme se rozhodli s festivalem definitivně skončit.

Třeba bude někdo jednou pokračovat a bude se mu dařit lépe než nám. Na tomto místě bych rád poděkoval VŠEM, kteří nám pomohli festival v tolika po sobě následujících letech uskutečnit.....

Petr Makovička, Horní Ves, 14.5. 2015,
foto Jiří Borej a Pavel Maršák

O rybách, rybářích a rybářských závodech ..... ve Veselé i v Hříběcí

Je to zvláštní lidská rasa. Není jí zatěžko několikrát v týdnu vstát před čtvrtou hodinou ranní a bez ohledu na počasí spěchat k vodě. Přitom do ní vhodí jen kus vlasce, pak už jen sedí a čučí na hladinu, snad tam ti bláhovci dospávají nebo přemítají o všem možném, z hlediska úspěšného lovu ale spíše o nemožném, přesněji řečeno. Naslouchají ševlení rákosí, uším normálních smrtelníků nezachytitelným zvukům vody, občasnému šplouchnutí .... to když vyjede nahoru zvěděvec a nemaje končetin, plácne se do čela v nesmírném údivu ploutví.

Nu ano, občas se zadaří, vždyť najdou se i ryby zasmušilé, zádumčivé, takové, jež mlčenlivý život ve vymezeném prostoru rybníka omrzel, nebo ryby soucitné, lehko se dojmající, či zase šupinatí hazardéři holdující jakési rybí ruské ruletě, případně gurmáni, kteří prostě musí zjistit, co a v jaké kvalitě ten chudák na břehu dnes v potu tváře navařil. A semotamo i obyčejní neomalenci, samozřejmě.

To je pak slávy ! A úspěch je pak donekonečna líčen při jakékoli příležitosti, je postupně zveličován, stává se mýtem, legendou .... A leckterý uondaný kapřík se mění v dravou a bojovnou štiku, dvoumetrového rozzuřeného sumce a já nevím, v co ještě.

Leč z nás každý nějak potrefen jest, a tak nad vášní rybářů se nikdo neušklíbá, nikdo je neponižuje a nevysmívá se jim, ba hlavou nad jejich počínáním nekrotí, dokonce ani rukou nad těmi mírami a váhami v pohrdavém odsudku nemává, byť nám ostatním jaksi přijde, že ten čas na břehu by bylo možno zhodnotit a využít lépe, vlastně ještě lépe a účelněji a efektivněji, alespoň knihu, noviny si přečíst nebo nějakou hudbu si do sluchátek pustit, ti s dobou jdoucí by mohli v notebooku po internetu surfovat, mailovou poštu vyřizovat, jenže co kdyby se zrovinka splávek pohnul, vlnka zčeřila, žbluňknutí ozvalo, ne, ne, ničím se nerozptylovat a jen upřeně zvolené místo na vodní hladině hypnotizovat.

Do společnosti takových umíněnců jsem byl loni několikrát zatažen, snad v domnění, že i já třeba podlehnu, však byl-li tam takový podtext a úmysl, zcela mě minul. Nicméně pár pozvání jsem přijal, jako již vyhlášený

konzument, a to nejen ryb a rybích specialit, ale i jiných dobrot, vždyť častá a oblíbená setkání rybářů, nazývají je závody, jsou doprovázena grilováním, pečením a vařením masa různých druhů, uzenin, ale i buchet, koláčů, domácího cukroví. A zatímco lovci od úsvitu propadají vášni, mimochodem, byli by vůbec schopni přesně popsat a jednoznačně specifikovat, co je k vodě táhne a uspokojuje, je to nějaký odvěký zakořeněný pud, touha dominovat, realizovat se, prožít napětí, mít úspěch, nebo u někoho jen prosté přání uklidit se stranou ruchu a shonu, bez přehnané ambice ?, zvlouni, čumilové, nevěřící Tomášové, ale i nezbytní kibicové, pochopitelně četní rodinní příslušníci morální podporu vytvářející (a pro piva běžající) a další přichází se dostavují postupně, beze spěchu, bez nervozity, tiku v oku, s hlavami čistými, oproštěnými od složitých vzorců kombinací a permutací vycházejících z receptur návnad, momentální hustoty vody, teploty vzduchu, množství dešťových srážek v uplynulých dnech, jakož i samozřejmě velikosti rybníka, obsazenosti jeho břehů, vzdálenosti jednotlivých stanovišť a předpokládaného svitu slunce, zato s náramným apetitem, s chutí pobesedovat, vyslechnout novinky místní i formátu okresního, nu a případně i uznale hvízdnout a upřímně pochválit, dosáhne-li se tedy nějaké té vytoužené mety. Tak tomu bylo v Žirovnici, kde ovšem panovala přísná, konkurenční atmosféra, až nesmlouvavá rivalita,

tak tomu bylo v Hříběcí, kde naopak vládla všeobecná pohoda a idyla až rodinná, a tak tomu je i ve Veselé, u rybníka Jandovce – ručička pomyslného barometru by se nacházela zhruba v půli stupnice mezi dvěma předchozími zmíněnými místy, spíše trochu vychýlena směrem k hříběckému mlýnu .....

Ovšem hic je k padnutí. O osmé ranní by přeci mělo být vlhko, svěže, odpočatě. Já se sotva sunu silnicí od Bělé a v hlavě mi rezonují vlastní vzpomínky na letní výpravy k Samsonu v dětství a Ondrova nedávná zmínka o potřebné revitalizaci stromořadí kolem cest, chápu motoristy a jejich přání vidět před sebou

OBEC VESELÁ
pořádá
14. RYBÁŘSKÉ ZÁVODY
na rybníku **Jandovec**
dne 6. 6. 2015

přehledně vlnící se pruh asfaltu, ale jak by teď lipová, kaštanová nebo jeřabinová alej byla příjemná ! Pot se ze mě řine, konečně docházím k odbočce na polní prašnou cestu, už jen kousek a je tu stín lesa, úleva, chládek, a ozón plný dechu mateřídoušky, suchého jehličí, borovicové smoly .... však náhle je tu ještě jedna sytá vůně, ta sice do lesa nepatří, ale není o nic méně příjemnější a lákavější, zjevně jsou připravovány první bramboráky. Zrychlují, jsem tu, vypil bych snad celý rybník, naštěstí se tu na hašení žízně objevují jiné prostředky. Tak tedy jeden kelímek a obhlédnout situaci.

Nálada mírně pesimistická. Udice v pravidelných odstupech kouskují břeh jako centimetrová značení dřevěné školní pravítka, ale vody jsou stojaté, nevaří se v nich nic, žádné ryby, jen ta ohnivá koule nahoře peče. Rybáři sesunutí v židličkách, polohovacích křesilkách, ti díky losu šťastnější a umístění na severovýchodních stanovištích pod lesem nejsou aspoň pod přímou palbou paprsků, ale zbytek trpí a tiše úpí. Co naplat. Jenomže co vymyslet ? Dá se vůbec ? Ryby si hoví u dna, lebedí si v chladivém bahýnku, koukají na ty silony, co se k nim spouštějí shůry, pošklebují se, co si ti blázni nahoře myslí ?, občas vypustí bubliny, morseovkou signalizují, že dnes tedy ani náhodou, ale ti jejich náhončí jsou malátní, mátožní, vzkazy nevnímají, jen občas vymění červa na háčku, ani ten nemá sílu se kroutit a vzdorovat a vlastně je rád, že může do vody, a tak jen personál osvěžovny je v permanenci, kmitá a naráží jeden sud piva za druhým.

Nechávám je napospas výhni a sám se uchyluji do přijatelného klimatu zastřešené verandy romantického areálu, jenž se zvolna svažuje k jihu a pod dolním koncem travnaté plochy je nevelký druhý rybníček. Dá se v něm zaplavat, nebo jen projít po písčové mělčině s vyhrnutými nohavicemi, to je jiná ! Opláchnu i obličej, hned se útrapy snášejí lépe. A je tu i pozdní snídaně. Pstruh sice letos není, ale smažený kapr se jen rozplývá v ústech, no tak to jen na okraj. Před polednem se nahnou všichni ti paběrkáři, výsledky skutečně mizerné, ale čest holt velí to nevzdávat. Takže po krátkém obědě znovu do závodění, kéž by byl los pro odpoledne příznivější, říkají si vesměs všichni, ať už s nějakou dopolední čudlou či bez, my nesoutěživí je jdeme psychicky povzbudit, ale dlouho se nezdržíme, raději zpět, slunce je teď nad loukou a i tady v „týlu fronty“ začíná být nedýchateľno. Nastupuje trio Tymián, dvě kytary, basa, zpěv a příjemný repertoár, v němž převažují trampské písně, „Tenkrát, když jsi mi, Terezo, řekla, že ráda mě máš ...“, šmankote, kolik desítek let to je, co jsme sami tyhle písničky zkoušeli hrát, nostalgie, dojetí se vkrádá, tož ještě jednou povzbudit ty bratry ve zbrani. Jenomže jejich představa aktivního odpočinku ? Věčné rozplétání zamotaných vlasců, prohrabávání kbelíků s žízalami, plácání nechutného těsta, háček zaseknutý ve vrbičkách, mezitím děti padající do vody, přebíhající za vázkami, zakopávající o vezírky (pozor, nejedná se o postavy malého vzrůstu z arabských pohádek, jak jsem pochopil) nebo do odložených pivních kelímků pulce lovící. To vše provázené

stále hlasitějšími projevy nevole, nespokojenosti, napomínání. Ó, něžný pramínku zurčícího nevinného potůčku, kdepak jsi zůstal ?

Výstřel hlásí konec. Paní místostarostka si nechá nastoupit všechny ty schvácené a chlácholivou řečí k nim promlouvá, nakonec se přeci jen něco naměřilo – celkem v délce 4897 cm, v rozmezí od 65 cm až po skromňoučkých 2,4 cm, nad čímž ovšem znalci potřásají hlavami, na jaký to mohlo být asi háček ?, nu koneckonců latina rybářská musí mít také dva konce jako každá jiná abeceda, to vše za aktivní účasti 69 dospělých a 9 dětských rybařů. A rozdávají se ceny, dle pořadí lze vybírat od 50 litrového sudu dvanáctistupňového piva Poutník plus ceny hospodského až po 4 pytle cementu a rošt na pečení ryb, odměněno je třicet nejúspěšnějších, mezi nimi na krásné deváté příčce se umístila Anetka Blažková, zatímco strom byl od jablka o devět pozic níže (však potěšil nás svou volbou nádherného dortu připomínajícího místo konání, od cukrářské mistrové z Horní Vsi, nezištně se o něj rozdělil). Turováky mohlo hrát, šlo-li to v tom žhavém dni vůbec ještě, 14. místo Vaška Svobody, takto synovce Jaryka. Petru zdar !

Rybářské závody - Veselá, rybník Jandovec, 13.6.2015

P.H.

Bylo předesláno, že tzv. rybářské závody organizované hříběckým mlýnem a připadající na první polovinu srpna jsou specifické, ne že by soutěživý duch byl potlačen, ale přeci jen je ta sobota jiná než na jiných místech podobných klání, atmosféra je prosluněná, jakoby provoněná vrcholícím létem, setkání je veskrze přátelské, bez zbytečné řevnivosti a přehnané rivality. Jistě, i tady se nakonec rozdávají ceny pro ty nejúspěšnější, na stupně vítězů se dostanou ti, kterým se v průběhu dne v celkovém součtu čeren prohnul pod nejtěžším hmotnostním úlovkem, ale především se tady rozdávají úsměvy, vlídná slova, nalévají se světla do duší. No, dobře, samozřejmě se tu nalévají i jiná povzbuzovadla, jako jinde, však je řádné horko v tom letošním nijak rozmarném, nevančurovském létě.

Mlynářova čeládka poctivě zásobuje soutěžící pivem i nealkem, jak koho, bude těžké udržet pozornost a maximální koncentraci až do samotného závěru, který leckdy bývá při tom mdlém rybím zabírání rozhodující a pořadím může překvapivě zamíchat. Tak nepřepálit začátek, prosím ! Ale my, ostatní, si lebedíme ve stínu, někteří dokonce v připravených lehátkách, pod pergolou

či v bazénku, na závěr lze i v kádi zalaškovat s kapříky, a užíváme si dle chuti a nálady do syta. Zásoba připravených pstruhů na pečení nestačí, padá jako první, už kolem druhé odpolední, grilovaná masa ji zanedlouho následují a sudové je vytočeno téměř současně. Pohotovostně je však již chlazen občerstvení v lahvích, všechna čest, žádné prodlevy a netrpí nikdo. Pánové Důra, Roch a major Hugo mohou dál pokračovat ve svých spanilých diskusích, nebo potajmu myslet na krásnou Annu, asistentku kouzelníka Arnoštka .... Kdyby ten tak hůlkou mávnul a na chvilku kraťounkou nějaké dýchatelno přičaroval. Nebo snad někdo uloví kouzelnou rybku a přání všech vysloví k ní ? Ne, ne, nepodařilo se, ale čarovné to i beztak bylo. Lze se divit, že se všichni už těšíme zase na příští rok ? Vlastně, ještě tu je podzimní výlov, a možná nějaká předvánoční akce, a takové to lovení na dírkách, vždyť se nijak neloučíme .....

Rybářské závody - Hříběcí, Martínkův mlýn, 8.8.2015

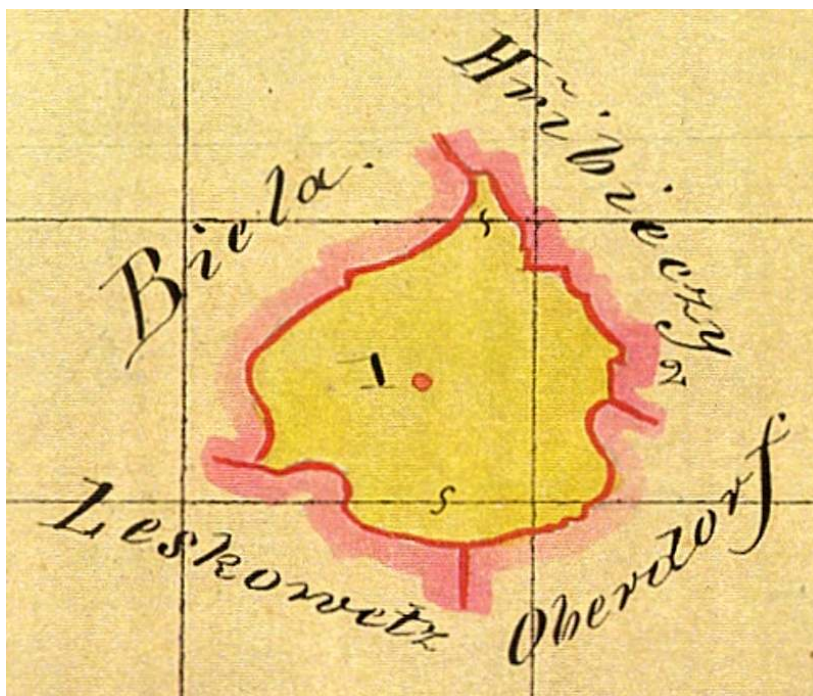
P.H.

Z policejních hlášení nejen okresu pelhřimovského

- * Nepamatuji si, že bych toho člověka už někdy viděl, a to mám skvělý zrak, jen s tou pamětí je to horší.
- * V tom parku jsem byl jen já a pachatel. No a ještě asi padesát jiných lidí, které jsem neznal.
- * Po několika dalších metrech zabočil sledovaný vpravo, což jsme nepředpokládali a pokračovali dál rovně.
- * Ta žena nás napadla slovně. Co říkala nevíme, protože nemluvila a jen vydávala různé zvuky.
- * Zadržený při zatýkání kousal, proto to asi služební pes nevydržel s nervama a kousl ho také.
- * Připouštím, že to byl omyl, jenže v tu chvíli to byl nejlepší nápad, který jsem měl.
- * Po kontrole jeho občanského průkazu jsem byl natolik zmatený jeho fotkou, že jsem zapomněl na to, že ho mám zatknout, tak jsem ho nechal jít.
- * Po převozu do nemocnice lékař konstatoval smrt pacienta, ale to jsme tušili už, když jsme ho našli na třech místech v lese.
- * Při převozu zadrženého došlo k jeho útěku. Bylo to tak nečekané, že zadržený nečekal až ho znovu zadržíme a byl pryč.
- * Proti zadrženému jsme nasadili mírné chvaty. Dokonce tak mírné, že jen mírně krvácel a měl mírnou zlomeninu ruky.

Turowka na mapě Stabilního katastru z roku 1829

Vyretušovaný výřez z mapy Stabilního katastru zobrazuje pouze střed vesnice a odhaluje nám některé velmi zajímavé skutečnosti. Pro základní orientaci v mapě je třeba vědět, že :

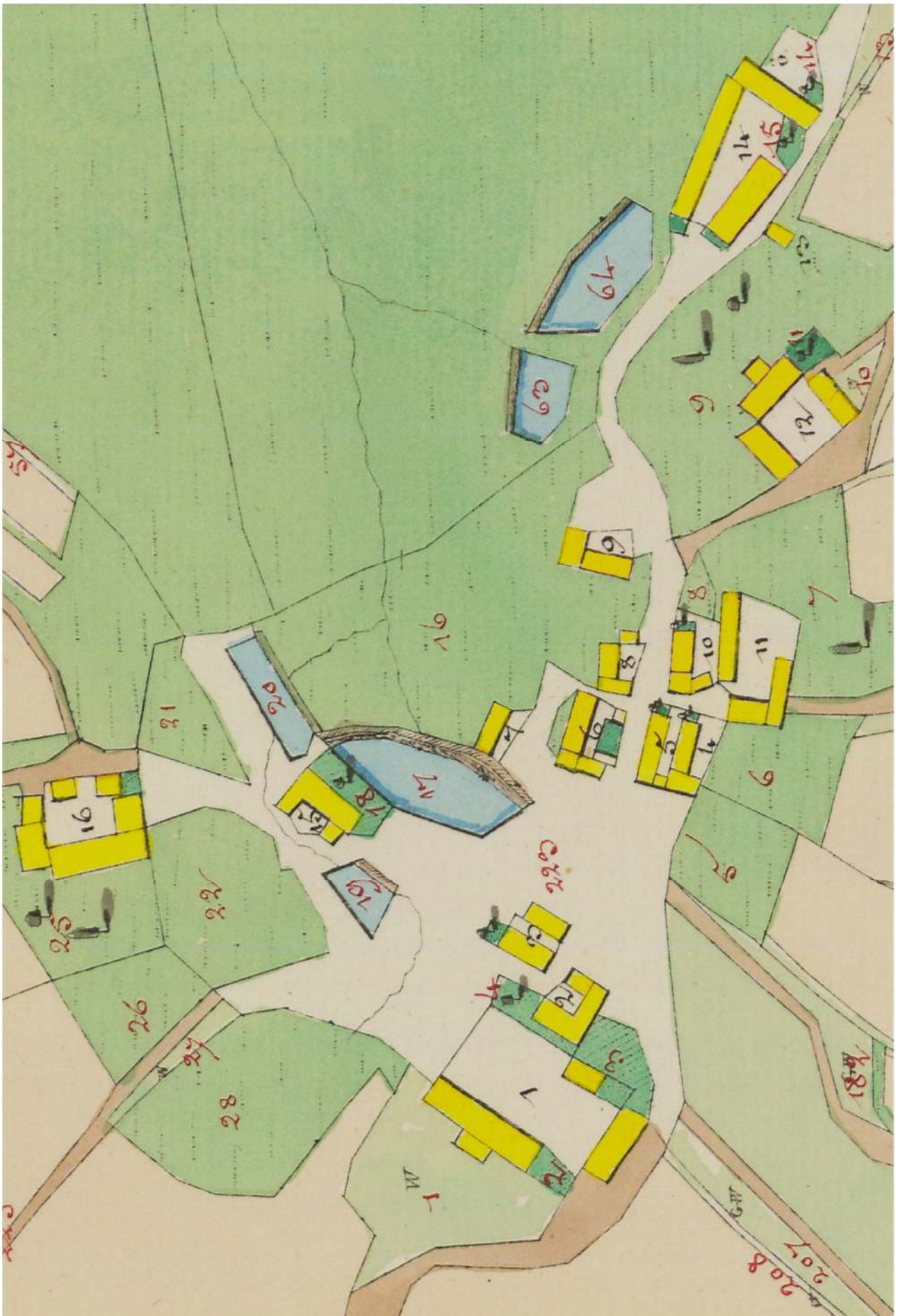
Červeně psanými číslicemi jsou zobrazena původní čísla pozemků, tenkrát velkých pozemků náležejících k jednotlivým statkům a chalupám, dodnes však již mnohokrát rozdělených. Protože vás nepochybně napadne zobrazit si k tomu současnou katastrální mapu a srovnávat a srovnávat a luštit a bádát, pak vězte, že tato původní parcelní čísla zůstala zachována, nedošlo k žádnému přečíslování, avšak ve většině případů je již najdete pouze před lomítkem. To znamená například, že původní pozemek č.16 se v dnešní mapě vyskytuje jako rozdělený na 16/2, 16/3 a 16/4. Černými čísly jsou na mapě popsány

stavební parcely. Stejný princip, tj. stará stavební parcela č.11 je dnes rozdělená na 11/1 (na tom pozemku stojí dům s číslem popisným 4, kde jsme se uhníždili my), vedle je 11/2 a tam přebývají naši sousedi. Popisná čísla domů na mapě zobrazena nejsou. Ale to je dobře, alespoň máme v té hromadě volného času co dělat a můžeme je dohledat a pak přiřazovat. Barevné plochy jsou jasné : zeleně louky a pastviny, modře rybníky, žlutě budovy a růžově hlavní příjezdové cesty.

Následuje jen několik mých komentářů, samotná mapa Turowky na mapě stabilního katastru by se dala rozebírat pomalu v celé samostatné knize a ne jen na dvou stránkách novin. Ve středu Turowky bývalo celkem 5 rybníků – pozemky číslo 17, 19, 20, 63 a 64. Dnes existuje pouze č.64 a populární „návesák“ č.17. K tomu na okraj : to je prosím ale – i když populární - stále rybník obecní, což značí, že vše, co se v něm nalézá, patří obci a nikoliv nějakým jednotlivcům. Rozhodně sem nezveme nikoho zvenku, aby si tu jen tak zarybařil. Návesák leží na návsi. Pochopitelně. Kde jinde, že ? Náves je na mapě opravdu velká (pozemek č.223), dnes ji máme menší, protože uprostřed ní vyrostla další chalupa a ta tam v roce 1829 ještě nestála. Růžová cesta na Bělou nevede přímo jako dnes, tj. mezi parcelami č.1 a 28, ale oklikou kolem největšího statku ve vesnici (stavební parcela č.1). A druhý směr na Horní Cerekev – hlavní cesta nevede jako dnes zatáčkou kolem rybníků č.63 a 64, ale mezi parcelami č.7 a 9. Na pozemku č.8 stojí kaplička.

Vznik Stabilního katastru (katastr je listina uspořádaná podle hlav, obecněji podle jakýchkoliv jednotek) byl spojen s rostoucí potřebou habsburského státního aparátu zvýšit příjmy plynoucí z daní, což předpokládalo podchytit všechny potenciální plátce, stanovit rozsah jejich majetku a určit výši daně. Nezbytným podkladem pro tyto operace byly společně se statistickými údaji také katastrální mapy. Z velkého množství dochovaných verzí map Stabilního katastru jsou pro účely sledování vývoje krajiny nejvhodnější povinné císařské otisky v měřítku 1 : 2880, které zachycují stav v době mapování, které v Čechách probíhalo v letech 1826 až 1843.

O.H. 11.října 2015

Ještě pár slov k Hříběckému divadýlku

Od našeho posledního představení uběhlo už půl roku, ale dovolte mi, abych se o něm ještě zmínila. A to proto, že se mě občas někdo z našich diváků zeptá, že mu vrtá hlavou, co se v naší hře zakládá na pravdě a co bylo vymyšlené. Tak tedy, základní motiv byl postaven na skutečných událostech, které se opravdu ve Hříběci a Horní Cerekvi odehrály od počátku 17. století do začátku třicetileté války (tím trochu opravuji časový údaj v minulém článku). V té době docházelo k vleklým sporům mezi hornocerekvickým pánem a poddanými sedláky, kterým byly neustále zvyšovány robotní a platební povinnosti a kteří se odvolávali na stará práva a své stížnosti vznášeli opravdu až k císaři.

Skutečnými postavami v naší hře byl nejen pan Albrecht Šebestyán Leskovec (Láďa Smejkal), ale i vůdčí osobnosti hříběckých rebelujících sedláků: Kuba (Matěj) Kubů (Zdeněk Charvát) a Jan Vlasák (ve hře se objevuje jeho žena - Lenka Hašková). Dále to byla postava drába Kozáka (Jirka Šimek st.), o němž prameny hovoří jako o člověku proslulém svojí krutostí při pronásledování poddaných. S ostatními historickými postavami jsem si trochu pohrála, i když jména byla skutečná. Tak například paní Dorota Leskovcová (Marcela Maryšková), která je v závěru hry zděšená z toho, že musejí jít do vyhnanství, ve skutečnosti v té době již nežila (zemřela v roce 1614). Ovšem pan Albrecht byl opravdu nucen z panství v roce 1619 odejít, ale po změně poměrů se r. 1620-21 smí vrátit. Jméno Kubovy ženy Juliány (Maruška Procházková) se zase objevuje až později.

A naše Fanyňka - Francesca (Žaneta Šimková) ? Tak její osudy jsou zcela vymyšlené (i když kdysi na cerekvickém zámku sloužila komorná jménem Francesca). Smyšlené jsou i postavy starší komorné (Tereška Kampeová) a Vojty Vlasáka (Martin Máca).

Ve hře byly použity i citáty z historických dokumentů. Využila jsem matriční záznamy a archivní prameny. Snad jsem aspoň trochu osvětlila náš divadelní příběh, kterým jsem chtěla připomenout život našich předků v dobách dávno minulých, i když to tenkrát určitě nebylo tak veselé jako u nás na jevišti. Chtěla bych všem poděkovat za zájem o naše divadýlko, a protože máme v úmyslu pokračovat, doufáme, že se uvidíme příští rok. <http://ochotnici.webnode.cz/>

Mgr. Marta Volcová, srpen 2015, foto O.H. 21.února 2015

Retro inzerce z roku 1934

ŘEZAČKY

obyčejné
odhazové
výfukové

**PRO TY,
KTEŘI CHTĚJÍ
PRACOVATI LEVNĚJI
A BEZPEČNĚ**

Dokonalé řezačky
jsou opatřeny
značkou

OCHRANNÁ ZNÁMKA A VZOR ZÁKONEM
CHRÁNĚNÝ.

J. MATĚJKA, strojírna, PELHŘIMOV.

Slavonice Fest – druhý ročník a excelentní Stromboli v Maříži

Tak jsme se vypravili do Slavonic ! Tentokrát ne za památkami ani za okolní přírodou, ale za kulturou. A třeba říci, že to bylo kulturně velmi bohaté, šfavnaté a dost výživné. To se takhle pěkně nakrmíte a z této kaloricky bohaté stravy pak dokážete využít několik následujících týdnů.

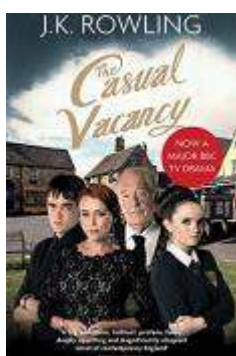
Ve Slavonicích se letos od 6. do 10.srpna konal druhý ročník filmového a hudebního festivalu. Pečlivě připravená akce trvala pět dní, my jsme tam strávili "jen" celou sobotu a neděli a během tohoto víkendu jsme nezaznamenali žádný organizační problém, kromě toho šilného vedra, ale za to organizátoři nemohli neb příroda si s námi dělá, co chce. Naše mladé, statné a trénované organismy to ale zvládly bez potíží a měly co : viděli jsme 8 filmů a mezitím jsme si ještě v noci odběhli na jeden koncert. Nikdy jsme na žádném klasickém filmovém festivalu nebyli, tak jsme byli zvědaví, cože to všechno obnáší a tohle byla akce navíc ještě okořeněná muzikou.

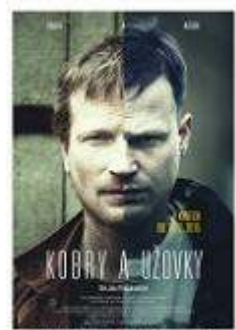
Akreditace koupené předem přes internet, takže v sobotu se před desátou jdeme jen zaregistrovat a v 10hod. už sedíme na prvním filmu.

Město ztracených dětí – francouzský fantasy film z roku 1995, název říká, o čem to je. Místy to jde až do hororu, prostředí drsné - ponuré středověké město navozující depresivní atmosféru, bizarní scény i postavy, nicméně pozitivní konec a pohádka je konec. Na dvacet let starý film to je velmi pěkně udělané a triky jsou na tu dobu skvělé.

Nastává prudká změna žánru, protože ve 12:15 už koukáme na nový český film Domácí péče (hrají Bolek Polívka, Alena Mihulová, Tatiana Vilhelmová, Zuzana Kronerová), ten se nám líbil a to nejenom proto, že jsme se do podobných situací dostali v naší rodině. Slyšel jsem ovšem, že diváci, nejenom ve Slavonicích, se po shlédnutí tohoto snímku rozdělili na dva tábory – jedněm se film velmi líbil, ti druzí ho považovali za zoufale nepovedený. Příběh o zdravotní sestře, která chodí za svými pacienty do jejich domovů, o alternativním léčení, střídá se v něm sranda s dramatickými okamžiky. K Bolkovým rolím patří slivovička neodmyslně, tudíž se zasmějeme při : „Lepší jedna po ránu, než ani jedna přes den !“, ale to samozřejmě není na filmu to podstatné, jen takový letmý pohled do moravské domácnosti. Představte si tedy, že si každé ráno se svou ženou v kuchyni na stojáka dáte „tu svou jednu“ a pak se rozejdete zapojit se do pracovních procesů. Praktikuje se to špatně a to zvláště, když dopředu nikdy nevíte, zda za chvíli nebudete muset usednout za volant.

Na oběd je času málo, pizza v Besídce sice skvělá, jde jim to ale velmi pomalu a tak je to jen narychlo a už musíme spěchat na třetí díl románu Prázdné místo (The Casual Vacancy) J.K.Rowlingové. No ano, ta napsala Harryho Pottera a i když jsem všechny díly patrně dodnes neviděl, ty, které jsem stačil shlédnout, se mi líbily hlavně kvůli úžasným příběhům a mistrně vykresleným postavám. Prostor a triky, to až potom. Film Prázdné místo, příběh ze současného anglického městečka, jen dokazuje, že Rowlingová skvěle psát opravdu umí. Začali jsme odzadu, ale jinak jsme to prostě nedokázali seřadit – na začátek půjdeme zítra. A o tom tedy zítra.

Od tři čtvrtě na pět jdeme na Kobry a užovky, na nový český film, který získal cenu diváků na letošním Karlovarském filmovém festivalu. Sedíme namačkaní v tělocvičně místní školy, klimatizace nestíhá, před filmem nás ještě přichází krátce pozdravit Matěj Hádek a už to jede: drama Jana Prušinovského, skvěle natočený film, ale drsná a šokující záležitost. Zvláště když si uvědomíme, že tímto stylem dnes řada lidí žije, že řada reálných lidských situací by po natočení a zveřejnění přinesla ostatním stejné dojmy. Jenže ty příběhy jsou skryté v lidech či rodinách, nikdo o nich neví, nikdo je nezaznamenal. Je velice dobře, že Jan Prušinovský ten film natočil. Doporučuji všem,

aby si na tenhle film zašli, protože to vše, co uvidíte, okolo nás skutečně existuje a patrně o všem ani nevíte. Mám z toho dost depku a po tragickém konci mi běhá mráz po zádech, i když bych spíše měl říct, že mi tam teče pot a to ne kvůli vedru. Potřebujeme změnu.

Proto se zvolna přesouváme do Maříže, kde nás čeká hudební bombónek – koncert kapely Stromboli. Stihneme si dát ještě nějaké to pivko a jelení klobásu, která byla sice výborná, ale tak libová, až to skoro drhlo – tady se opět potvrzuje, že do klobásek vždy patří nějaké to pojivo, něco tučnějšího, aby to lépe klouzalo a chuť byla vyvážená. Kousek bůčku přece neurazí ! Stromboli se představí v té nejlepší formě a dostat je na Slavonice Fest byl od pořadatelů skvělý tah – Michal Pavlíček, Bára Basiková, Jiří Veselý, Vendula Kašpárková a Klaudius Kryšpín nám předvedou skvělý dvouhodinový nářez složený ze starších i novějších kousků. Busem zpět do Slavonic a rychle na kutě, spát jdeme o půlnoci.

V neděli nevstáváme nijak moc brzo, ale už od 10 nás čeká první a druhý díl Prázdného místa J.K. Rowlingové. Vlastně jsem si říkal – i když se nikdy například do knížky nedívám na konec, jak to celé skončí – že v tomhle případě bylo velmi zajímavé vědět, jak to dopadne, respektive kdo je co zač. Ve filmu jsou mistrovsky vykresleny charaktery a lidské postavy – některé spíše trosky – dívat se na ně a od začátku vědět, v co se ten člověk nakonec vybarví, to je velmi poučné i do běžného života. Ne vždy dopředu odhadneme, co to před námi stojí za člověka. Řada lidí dokáže velmi dobře maskovat, co v nich tam dole dříme, a řada dalších lidí zase nemá ten dar, aby hned zpočátku každého prokoukla a správně zařadila. I když to celkově nijak moc optimistický film není, přesto na konci stěží popadáte dech nad tím vším a proto ho doporučuji zvláště lidem z menších městeček či vesnic – o takovém prostředí byť anglickém, ne českém, ten film je. Dovedeme si ale představit třeba ..... Počátky ? No samozřejmě. A vy si myslíte, že by paní Rowlingová třeba zrovna na lidech z Počátek takhle dramatický příběh nevystavěla ? To víte, že ano ! V každém prostředí se skrývají dramata.

Ve stejném sále se koukneme od 12:15 na italskou komedii Mafie vraždí jenom v létě. Místy to ani komedie není, protože film ukazuje zhoubný vliv Cosa Nostry na obyvatele Sicílie a to na skutečných záběrech, které jsou občas zasazeny do hraného filmu. Každý ví, co je mafie a zde to uvidíte na pozadí životního příběhu dvou lidí. Také drsný a podle skutečných událostí natočený film, ale ten mi nějak moc neříkal, takový třeba Felliniho Amarcord z roku 1973, to byla jiná třída.

Na oběd tentokrát není čas vůbec, protože letíme zase do tělocvičny do školy na náměstí, tam si s manželkou vylezeme na švédskou bednu – cvičit ovšem dnes nebudeme - a od 14:30 čučíme na Divoké historky (Relatos salvajes - 2014, Argentina / Španělsko). 6 kratších příběhů s nečekaným rozuzlením nás doslova vzalo – skutečné situace z reálného života, se kterými se může lehce setkat v každodenním životě každý z nás. Proto je to právě zajímavé. Při sledování zjistíte zcela jistě „tohle už jsem přece zažil, „o tomhle jsem už přece slyšel“, ale v těch případech „to dopadlo naštěstí jinak“. Ale nemuselo, stačilo málo a ..... Nespravedlnosti, křivdy - situace, při kterých skoro každému rupnou nervy. Je velmi poučné sledovat, co se jednotlivým postavám odehrává v mysli, jak složitému psychickému boji jsou v tu konkrétní chvíli vystaveni, jak racionální uvažování bojuje s emocemi, co se jim všechno honí v hlavě, a nakonec, jak z toho vybruslí. Každý z příběhů je svým charakterem jiný : najdete tam peníze, zámožný i prostý život, auta, nevěru, práci i zahálku, byrokracii, rodinné vztahy, vězení, krimi, trošku krve ..... Je to napínavé od začátku do konce, v podstatě v každém příběhu se několikrát dostanete do stavu šoku, při naprosto nečekaných rozuzleních různých situací. Otevřete pusku a řeknete si v duchu nebo z ucha do ucha jako my: „To není možný !“, „Proboha, to je naprosto šílený !“. Rozhodně doporučuji ke shlédnutí, prozrazovat nic nebudu, to byste pak z toho nic neměli, neboť slovo „překvapení“ to je možná to správné, které vás bude provázet celými dvěma hodinami. Divoké historky – to je černá komedie, která si určitě ne neprávem získala diváky festivalu v Cannes i Karlových Varech..

Poslední film V Bruggách je opět černá komedie – britsko americká z roku 2008. Nebylo to špatné, závěr sice na můj vkus až drastický, nicméně vidět se to dá, občas se zasmějete, občas vám zatrne. Bude vám představeno jedno značně netradiční „povolání“.

Když jsme se s manželkou v neděli pozdě večer vraceli do Prahy, nebyli jsme po víkendu rozhodně nejčerstvější a odpočatí, měli jsme ale určitě o čem přemýšlet. A to do života zcela jistě patří. Slavonice jsou samy o sobě krásné a právě zdejší komorní prostředí určitě přispívá k pozitivním dojmům z celého festivalu. Organizačně zvládnuto dobře, nic nám nevadilo, užili jsme si to. Tak příští rok zase ! Přijedete se podívat také ?

SLAVONICE FEST 2015 – 2.ročník letního filmového a hudebního festivalu, 6.-10.8.2015,

<http://www.slavonicefest.cz/>

O.H. 15.srpna 2015, foto O.H. a filmové archivy

Sranda musí bejt

- * V manželské posteli se odehrává vášnivá scéna, náhle se ozve hlasité zabouchání na domovní dveře. Vyděšená žena křičí: „Ježíšmarjá, to je manžel !“ Chlap se vrhá pod postel. Po chvíli ticha vyleze zpod postele, sedá si na její okraj, vzdychne, otírá si pot z čela a říká: „Vidíš, ženo, jak máme oba pocuchaný nervy ?!“
- * Přišel muž k psychiatrovi a říká: „Doktore, moje krásná žena mi je nevěrná. Každý večer jde do baru U Larryho a balí tam mužské. V podstatě se vyspí s každým, kdo ji U Larryho o to požádá. Já se z toho zblázním. Co mám dělat?“ „Uklidněte se, především se uklidněte,“ říká doktor. „Uvolněte se. Hezky se zhluboka nadechněte. Nejdříve mi povězte, kde je Larryho bar.“
- * Manželka natírá střechu a manžel sleduje v televizi fotbal. „Kdybych náhodou spadla,“ volá na něho manželka, „mohl bys mi o poločase zavolat sanitku ?“
- * Přijde muž domů a volá na manželku : „Vezmi si šaty, stará, vyhrál jsem pět milionů !“ Manželka šťastně : „A které, miláčku ?“ „Všechny a vypadni.....“

Co si dneska ukuchtíme ? Přece něco rybího – Sumčí guláš !

Tak nejdříve je třeba chytit pořádného sumce! Bez toho to nepůjde! Pokud ho máte, můžete začít vařit.

Co budete potřebovat ?

- * sádlo pod cibuli
- * cibuli - na 1 kg masa 3-4 cibule
- * sůl, pepř, kmín
- * česnek
- * papriky, rajčata
- * dobrý kečup
- * rybí vývar

A jak na to ?

Sumce naporcujeme, stáhneme kůži, pokud je hodně tučný, odstraníme tuk, nakrájíme maso na kostky, osolíme, opepříme a opečeme na osmahlé (ne moc) cibulce, přidáme kmín, utřený česnek, nakrájené papriky a rajčata. Sumčí maso je křehké, tak mu stačí čtvrt hodinka a je hotové. Lehce podléváme rybím vývarem, na závěr přidáme dobrý kečup, dokořeníme podle chuti. Kdo má rád ostřejší chuť, může koketovat s feferonkou.

Na sobotním výlovu byly ovšem k ochutnání ještě jiné rybí dobroty : např. rybí polévka, uzené kapří podkovy, smažení pstruzi, kapří škvarky, kapr v aspiku, uzení pstruzi, amuři a kapří ..... a také nejrůznější sladkosti jako třeba štrůdly či domácí koláče. Dobrou chuť přeje Rybářství Martínkův mlýn a další recepty také najdete na našich stránkách <http://rybarstvimartinkuvmlyn.cz/>.

MartaVolcová 19.10.2015, foto O.H. 17.10.2015

Vymydlení veteráni se sjeli do Pelhřimova

Nejlépe přijít ještě před devátou dopoledne, usadit se pohodlně v křesílku předzahrádky mléčného baru v rohu pelhřimovského náměstí – bohužel vedlejší secesní hotel Slavia letos podobné sezení nenainstaloval, jak by to dnes bylo stylové a ladící – upíjet kávu, k ní něco vhodného přikusovat a pozorně sledovat postupně přijíždějící stroje. Zvolna se teprve plní protější strana vydlážděného čtverce, pořadatel na příjezdu z Růžové ulice směřuje aktéry dnešního veteránského setkání do příslušných sekcí mezi jejich vrstevníky, ti následně pomalým tempem drkotají po kostkách a předvádějí se na pár okamžiků v plném lesku, úplně jak manekýnky na přehlídkovém molu !

Nejsem sám, tradiční akce láká místní i přespolní, fanoušky motoristického sportu, všechny ty kutily, mechaniky a techniky, obdivovatele krásy, ale i turisté a návštěvníci města, jakož náhodní kolemjdoucí se zastavují, dávají si zmrzlinový kornout a se zájmem sledují přijíždějící, někteří dění i nadšeně komentují, to třeba i v závislosti na hlučnosti motoru, množství dýmu, jenž je z výfuku vypouštěn, ale nemalou roli hraje i oblečení posádky, motocyklisté mají na hlavách kožené kukly, pochopitelně veliké ochranné brýle, řidiči otevřených kabrioletů zase klasické bekovky, ženy kloboučky s barevnými stuhami a občas i upevněnou květinou, tak trochu na efekt a pro divákovy oko, protože teď při „nástupu“ pokrývky hlav sedí, ale mají-li se stroje pak rozeřvat a vyrazit „plnou parou vpřed“, tak to si je jistě dotyční nestačí držet a nemusí se ani jet z kopce, vždyť ti krasavci bez ohledu na věk nemají problém vyvinout rychlost 100 km/hod, i více !

Nejde o to, že jako laik sice vím, že auta mají pod kapotami motor, dokonce si zhruba ze školních let vybavím tak trochu i jeho princip, ale většina těch technických údajů, co tady začínají ze všech stran létat, ať již o počtu válců, výkonech koní, vačkách, hřídelích, úchytech kol, samozřejmě spotřebě paliva, principu zapalování, brzdovém systému apod. je pro mě španělskou vesnicí, myslím ovšem, že nade všechna další slova, termíny, pojmy a data jsou speciálně dnes důležitější obrázky, a na nich ty báječné aerovky, tatrovky, škodovky „feldy“ i „oktávky“, červený MiGi Fiberfab, vínová „kachna“ od Citroenu, Fantomasův model od stejného výrobce, „brouk“ z dílny VW, malinké renaultíky, Hillman „Minx“ s bílou střechou, ale chudým příbuzným není ani Velorex v béžové kůži .... Kupátka, sedany, limuzíny, sportáčky, motocykly NSU, čezety, jawičky, a přívlastky jako „super“, „sport“, „touringsport“ .... Nablýskané laky, vypulírované chromy, naleštěná zpětná zrcátka, vycíděné poklice a ráfky, semtam přístrojové desky v provedení mahagon, nu a hrdí a pyšní majitelé, v odpovídajících oblecích, nóbl prvorepublikových šatech, s cestovními kufříky, dámy s cigaretovými špičkami patričné délky. Obdivu se dostává všem, od vládní Tatry 603 ze sedmdesátých let až po zřejmě nejstarší Ford A Cabriolet z roku 1928.

Před dvanáctou se celý ten průvod dává do pohybu, na účastníky čeká orientační závod dle rozdaných propozic, ale především to bude spanilá jízda krásných historických strojů neméně krásnou a, co je důležité, stále přítomnou a živoucí českou krajinou. Máváme těm šťastlivcům na cestu a mnozí zamačkávají slzu v oku, pochopitelně vyvolanou těmi nad obloukem Rynářské brány pomalu se rozplývajícími kouřovými splodinami, ve kterých nám sen mizí .....

P.S. K vidění bylo i několik historických vozů vojenských, i ty měly mnoho příznivců, však o nich zase jindy. **Sraz historických vozidel** – Pelhřimov, 25.7.2015

Do Jihlavy na výstavy

Zatímco v zimě se nám Jihlava pochlubila poklady celé Vysočiny, na léto si připravila vlastní skvosty, i když v případě děl malíře Jakuba Schikanedera (1855-1924) jí pochopitelně se zápůjčkami vypomohla řada spřátelených kulturních organizací, pražskou Národní galerií počínaje, přes galerie v Brně, Zlíně, Ostravě, Kutné Hoře a Olomouci, až Památkem národního písemnictví konče. Celkem bylo v budově Oblastní galerie na Masarykově náměstí shromážděno a vystaveno 28 prací, obrazy byly s velkým citem a vkusem instalovány v pěti prostorách. Návštěvníkům se dostalo skutečně velkorysé nabídky ke klidnému prohlížení i studování pláten, a že bylo co obdivovat a na co se dívat !

Hned v přízemí, v Mashauzu, se nacházely čtyři rozměrnější oleje, vesměs s tematikou zádumčivé večerní krajiny. Po kamenných schodech do patra a zde v hale kontrast, jednak dvě práce z Mistrova posledního tvůrčího období, inspirované cestou na sever („Na svatební cestě“ a „Helgoland“, 1920 až 1924), jednak

působivé „Poslední pomazání“ (1897, 116 x 186 cm). A poté opravdová klenotnice, jak nějaká jeskyně z pohádek tisíce a jedné noci plná pokladů : sál ponořený do tajuplného přítmí, jen velmi decentně nasvícený, dřevěný strop, dubové parkety, a na stěnách práce z let 1900 – 1915, tedy Schikanederova nejplodnějšího a také nejznámějšího období, jakož i divácky nejděčnějšího. Fantastická hra světla a stínů, názvy děl napovídají hodně, ale to napětí, atmosféru, tajemno, dávné kouzlo popsat nelze, to člověk naplno cítí pouze tváří v tvář – „Na nábřeží“ (pražský Mánes nořící se z oparu), „Večerní nálada“, „Ulice navečer“, „Staropražské zákoutí“, „Maltézské náměstí za mlhy“ .... důvěrně známá místa, prázdná, tichá, s oddychujícím koněm zapřaženým v drožce, se stopami napůl zavátými ve sněhu, a to vše s výjimečně zachyceným světlem, tu se jedná o západ slunce, onde měsíc v úplňku, odlesk pouliční lucerny či do městské tmy zářící okno. Obcházíte dvakrát, třikrát, smysly nejsou schopny se dosyta nabažit a všechno to vstřebat.

Rané práce z devadesátých let 19.století jsou jiné, to jsme již v dalším sále, světlo je přítomné, ale důraz je především kladen na realistickou kresbu a detailní zobrazení objektů, jimiž jsou prosté ženy, „Bylinářka“, „Plečka“, „Stařena nesoucí chrastí“ či „Žena loupající brambory“ ..... Dojemné, působivé, místy až drsné, jako ten život tehdy na Vysočině. A ještě jedna sekce, snad pro porovnání rozličných etap Schikanederovy tvorby, s vrcholnými zážitky především u „Večerního interiéru“ a „Ženy mezi dveřmi“. Nádhera, slova nestačí.

Od svědectví k obrazovému snění – výstava v Oblastní galerii Vysočiny v Jihlavě, 14.5.-23.8.2015

Jako přídavek možno shlédnout v rámci již zaplaceného vstupného i stálou expozici „Ozvěny minulosti – doteky krásna“, a kulturní dopoledne či odpoledne tak ještě nečekaně vyšperkovat. Co jméno, to pojem v českém malířství a kultuře vůbec – Zrzavý, Bílek, Špála, Tichý, Slavíček, Kubišta, Filla, Čapek, Šíma, Rabas, Rada, Lebeda ..... Ne, nebudeme vás zahlcovat výčtem umělců a děl, nechte se zahltit sami, udělejte si na podzim výlet do Jihlavy a bude-li to v den zrovna počasí pošmourného, buďte si jisti, že tahle návštěva vše spolehlivě rozjasní, ve vaší duši, ve vašem okolí. „Červené lodě“, „Kristus před Pilátem“, „Kytice“, „Kouzelník s kartami“, „Česká vesnice“ nebo „Nataša Gollová“, která se stala „tvář“ výstavy, to je jen malá návnada. Od každého tvůrce po jednom díle, však naprosto postačující, do takové vybrané společnosti se málokdy a málokde dostanete.

Ozvěny minulosti, doteky krásna - stálá expozice v Oblastní galerii Vysočiny v Jihlavě

Trocha poezie ..... nikoho nezabije

Zapadá slunce, na mě jde spánek
nad lesem plíží se měsíc šelma.
Noc tmavá jak kůže Habešane
a hvězdy jak jejich oči bělma.

Jehličí češe jen jemný vánek
ztepilým smrkům a borovicím.
Noc hebká jako pleť Habešane
a božský klid je v tom kraji
spícím

jenom ten větřík koruny češe
daleko od pouště, daleko od
Habeše.

P.H., červen 2015

Klid jenom zdánlivý. Aby ne !
V koruně lípy to žije.
Koná se hudební matiné
vůkol se linou melodie

těžké a sladké a mámivé
hudebních motivů tisícovky
hned jako kameny valivé,
pak jak od moravské cimbálovky.

A lípa v slavnostním, ve fraku ....
To zas jak na opeře.
Naslouchám tomu zázraku.
Léto má dokořán dveře ....

P.H., červenec 2015

Dívám se na nebe, hledím do
světů jiných
je tam plno hvězd, jisker od
kovadliny
zatímco zde dole krajina spící
nahore ve výhni činí se hamerníci
a v tváře potu neúnavně kovou ..
Viděl jsem hvězdu padat nad
Bukovou.

Tisíce luceren, snad lampář s
dlouhou tyčí
vdechuje jim život, knot jemně
zasyčí,
prskne a zas náhle světýlko malé
na obloze zabliká, lampář hned
jde dále,
jedno za druhým nahore rozsvěcí
....
Viděl jsem hvězdu padat nad
Hříběcí.

P.H., srpen 2015

dospělejší diváci, ale právě možná oni se nechali strhnout k hlasování, a výsledek je pak logický, krucajselement !

Podle očekávání se na medailových příčkách této „hitparády“ umístily dnes už klasické minipříběhy, O krtkovi (2.) a Bob a Bobek (3.) , ale nejedná se o sportovní zápolení měřené přesně chronometrem či pásmem, a i umělecký dojem je čistě subjektivní záležitostí, takže vítězi v očích dětí i dospělých jsou všichni,

nejen ta padesátka vyjmenovaná na panelech, v níž pochopitelně nemohou chybět Maxipes Fík (5.), Pohádky z mechu a kapradí (8.), Mach a Šebestová (9.), Rákosníček (10.) či Broučci (16.), lehce překvapit snad může jen vysoká popularita dvojice nešiků Pat a Mat (4.), nu, ale v zemi domácích kutilů, leckdy škodolibých, nedivme se. A přehlídka vítězů pokračuje, na zmínění jmen tvůrců a umělců na milovaném pořadu se podílejících nestačí pomalu celá jedna stěna výstavního sálu. Připomínáme si Václava Čtvrtka, Zdeňka Smetanu, Adolfa Borna, Vladimíra Jiráka, Václava Bedřicha, Jiřinu Bohdalovou, Josefa Dvořáka a mnoho, mnoho dalších. O kousek dál jsou obdobně zmíněni hudebníci, kteří vytvářeli často opravdu nesmrtelné melodie a nápěvy, nejvícekrát se nechali oslovit a zlákat Petr Skoumal (téměř 20x), Jaroslav Samson Lenk, Karel Holas, Jaroslav Celba, Vladimír Merta, Marek Eben, ale opět je to seznam dlouhý a co jméno, snad pokaždé vám povědomý úryvek automaticky vyskočí v paměti. A pak jsou zde, v jakési síni slávy, vybrané medailonky režisérů, scénáristů, animátorů, výtvarníků, vypravěčů, většinou jaksi samozřejmě očekávané,

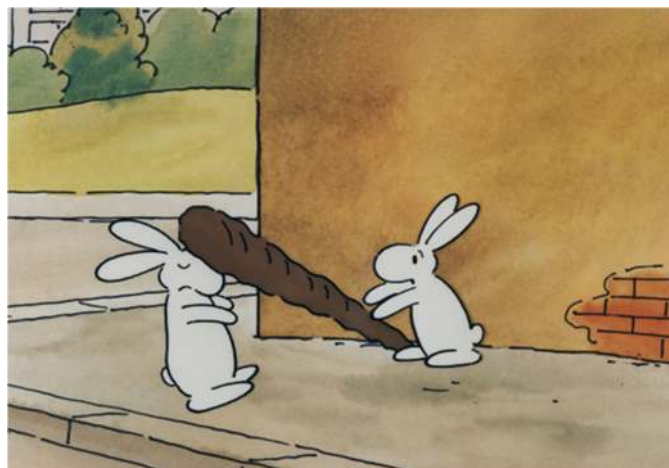

ale někdy i trochu překvapivé, jako třeba v případě všestranného umělce, spisovatele snad všech možných žánrů, kritika, kreslíře, scénáristy Jiřího Brdečky, tvůrce legendárního Limonádového Joea a jiných nejen parodií, ale i vážných snímků (Vlčí jáma). Podílel se totiž i na řadě proslulých animovaných děl Jiřího Trnky, byť leckdy ani nebyl uveden v titulcích, neb (dle jeho citace) : „Bylo mi jasné, že se musím rozpustit jako cukr v čaji, v jeho, Trnkově způsobu myšlení. Není to nic hanlivého, také jsem to tak nebral, mých nápadů bylo ve filmech dost, ale musely to být nápady v Trnkově stylu.“

Zatímco ti odrostlejší si připomínají všechna tato jména a fakta, mladší generace si prohlíží obrázky, různé zachycené momentky, známé postavičky, kulisy a makety, či sledují na obrazovkách a malém plátně vybrané epizody pohádek, evtl. jim naslouchají v na stěnách nainstalovaných sluchátkách. A těší se už na nové pohádky z cyklu Povídaní o mamince a tatínkovi od Kristiny Dufkové, který bude uveden ještě v tomto roce a do jehož jedné scény můžeme nahlédnout. A technicky zdatní návštěvníci obdivují techniku, především předváděný stříhací stůl, na němž se dotvářel celý animovaný film včetně hudby, ruchů, komentářů, a kroutí hlavami, jak jen se to nakonec všechno podaří tak perfektně poskládat v jednoduší celek ?

Samozřejmě se lze nechat vyfotografovat se samotným Večerníčkem, na jeho houpacím koníčkovi, pořídit si jeho charakteristickou čepičku .... a už hurá procházkou napříč pražským ostrovem k Valdštejnské jízdárně, kolem Čertovky, mimochodem, už je nám jasný původ toho jména, procházíme pod Karlovým mostem, a nejen tam, ale všude okolo se valí davy turistů, skutečné peklo.

A pekelná je nadále i nijak se netenčící fronta na Malostranské, nicméně naše vstupenky zakoupené na Kampě platí automaticky i sem, takže přistupujeme rovnou ke vchodu a rychle si ještě užít pohádkového království tady – oč méně psaného textu a informací, o to více možností interaktivního zapojení se dětí. Lze si vyzkoušet princeznovské šaty i jiné kostýmy, v domácnosti pana Spejbla možno ovládat loutky a vymýšlet tak vlastní scénář, můžete se projít tam, kde směrovka hlásá „Krakonošovo“, uvelebit pod stromem, kde chytrá kmotra liška nečihá na vránu se sýrem v zobáku, ale hovoří k malé čarodějnici, kolem letí kosí bratři, opodál se činí Krteček pana Millera, zatímco Manka u loupežnické jeskyně shání Rumcajse.

Můžete se fotit s motýlem Emanuelem, vílou Amálkou, zalézt do klobouku kouzelníka Pokustóna, pěkný mumraj, ale děti, hlavně ty nejmenší, si dosyta užívají. Necháváme je řídit a přesunujeme se do vedlejšího menšího sálu, který je věnován několika výjimečným filmům výjimečných umělců, prim hraje obrovský model lodi z „Dobrodružství Robinsona Crusoe, námořníka z Yorku“, loutkového filmu Stanislava Látala z roku 1981, ale je tu pochopitelně i Nautilus pana Karla Zemana z jeho adaptace Vernových románů nebo hradní nádvoří, na které na svém běloušovi vjíždí princ Bajaja ve snímku pana Jiřího Trnky z roku 1950.

Určitě ještě jeden medailonek zasluhuje zmínku, a to ten věnovaný Štěpánce Haničincové, ženě neodmyslitelně spjaté se světem televizních pohádek hned od prvopočátků jejich vysílání na ČT, do studia vstoupila ve svých dvaadvaceti letech už v roce 1953 ....

To vše ostatní by vydalo na samostatnou knihu, ona také jedna vyšla, věřme, že „zatím“ jedna, vždyť jsou v ní jen reprezentativně uvedeny epizody z divácky nejoblíbenějších a nejžádanějších pohádek na dobrou noc (vždy po jedné z celkem 50 seriálů). Čtenáři by jistě uvítali i nějaké čtení o historii oblíbeného pořadu, o jeho zákulisí, podrobnosti o jednotlivých aktérech, tvůrcích, jejich hrdinech, konečně i aspoň krátkou zmínku o zahraničních seriálech, však pes Filipes a spol., kozlík Matěj či černé kuřátko Calimero byli také nesmírně populární a název výstavy říká, že se jedná o oslavu padesáti let Večerníčku jako celku ... Snad se ještě dočkáme, tahle párty zdaleka nekončí a samotná výstava se pro velký úspěch prodlužuje. Tak už jen k

té postavičce, pro úplnost – poté, co se v neděli 2.1.1965 poprvé vysílala večerní pohádka, tehdy to konkrétně byl „Kluk a kometa“ režiséra Ludvíka Ráži, začal ji od srpna téhož roku pravidelně uvádět onen malý klučina, jeho tvůrcem byl výtvarník Radek Pilař, hlas mu propůjčil tenkrát pětiletý Michal Citavý a hudbu

zkomponoval Ladislav Simon. A můžeme-li věřit slovům generálního ředitele ČT, pana Petra Dvořáka, těch televizních pohádkových cyklů je již 370, ohromující číslo, ale vždyť také se dávno již nevysílá jen v neděli, ale od, tuším, začátku 70.let denně. Tak hezké sny a ... „Dobrou noc !“

Večerníček slaví 50 let - výstavy, 30.5.-27.9.2015, Valdštejnská jízďárna a Museum Kampa v Praze

P.H. 12.zář 2015, foto a obrázky: různé zdroje na internetu

Hádankářský koutek

Spirálovka

Směrem dovnitř : obsah čtverce – pohádkový princ – dopravní prostředek – slovensky „honem“ – latinsky „moře“ – horko – hudební nástroj – anglické mužské jméno – sluha – indiáni určitého kmene – výměšek – tmavě červená

Směrem od středu ven : jedna z hudebních stupnic – významný český nakladatel a knihkupec – kapesné (množné číslo) – sportovní oblečení – bod v judu – hudebník – bůh lásky – jméno středověkého astronoma a astrologa – přísluhovač - španělská vychovatelka - známý ropný koncern

Záměnka

Jakpak se jen *obilí*
v *městě francouzském* vzalo ?
A jak se z něj za chvíli
město české stalo ?

Skrývačky

Dospělí psi na nezvaného hosta štěkali, štěňata se držela raději zpátky .

Na polích v údolí stojí obilí nehnutě, tady nahoře vítr čechrá stovky pšeničných klasů .

K ne zrovna velké potěše nové kolegyně nám byl všem přidán kus další práce navíc .

Řešení hádanek nám zašlete do 15.12.2015

Na závěr řešení hádanek z minulého čísla :

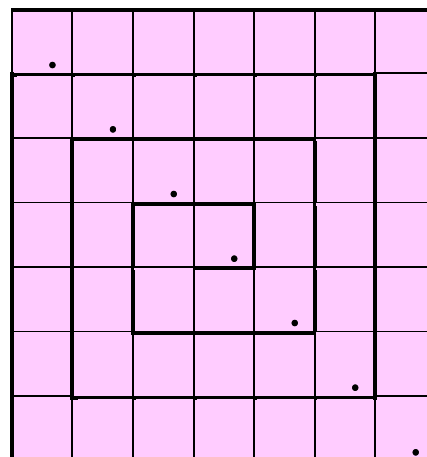
spirálovka, směrem dovnitř : rival – koleso – páka – magnát – lakota – kapr – Anka – vesta – Hele – zlato , směrem od středu ven : Ota – lze – lehat – Sevak – Narpa – katok – altán – gama – kápo – selo - klavír , Rohozná

sloučenky : pole + sí = Polesí , jih + lávka = Jihlávka
skrývačky : Trsov, Pelec, Třešť

hřebenovka : vazal, hlava, Evino, Idiot, etapa, Vlasenice Lhota

přesmyčky : Klatovec , Jarošov nad Nežárkou

algebram : NOOrsko + VÁVra + ČELenka + NlC + CElka, Nová Včelnice

Hřebenovka

1. český herec ze seriálu „Taková normální rodinka“ (Zdeněk, 1920 – 1994)
2. nijaká
3. zápisník
4. jméno kytaristy Kovácse (obráceně)
5. odborářská zkratka (foneticky)

1   2   3   4   5

Přesmyčka

I Karol má čas

Algebram

3/7 aromatická rostlina využívaná hlavně v gastronomii + 3/9 nástroj kováře + 3/4 výrobce kosmetiky + 2/5 šplhavý pták

Křížovka s tajenkou

„Dvě věci jsou nekonečné – vesmír a lidská hloupost, ...“ (dokončení výroku Antona Pavloviče Čechova naleznete v tajence)

Vodorovně :

- A) vánoční pochoutka – spojka – označení americké měny – malířské vyobrazení Krista nebo světců – způsob jízdy na lyžích
- B) 1.část tajenky
- C) označení novin a nakladatelství – prostředek pro dopravu zboží
- D) cestovní doklad – letní dětský tábor – stát v Jižní Americe – spisy
- E) řecká bohyně – sklad zbraní – sladkovodní ryba
- F) ťulpas – příbuzná – drobné pracovní nedodělky
- G) dorost – nevzdělanec
- H) německý básník – sportovní potřeba – řeka v Anglii – druhy
- I) část motoru – lvice – šířitel idejí a politických myšlenek
- J) spojka – blázen – psi (obráceně) – ne pozdě – samohláska
- K) závod – domácí Apolénka – světová organizace – bývalá hudební skupina Petra Muka
- L) výměry – krátký dokumentární pořad – 2.část tajenky

Svisle :

- 1) propagační akce – část Žižkova
- 2) sportovní auto - Evropan
- 3) přítel člověka – schouliti se k druhému
- 4) ruská měna – jméno jednoho z hrdinů Poláčkových „Mužů v offsidu“ - pochutiny
- 5) začátek abecedy – stará žena, rádkyně – člen islámského nábožensko-mystického řádu
- 6) zlobiti se – citoslovce ohrazení
- 7) závěr porady - naříkat
- 8) hrubě s někým zacházet – klidně ! - medvídek
- 9) projev vděčnosti – vyznávat lásku – „jakmile to jen bude možné“ (angl. obchodní zkratka)
- 10) Evropan – místo v poušti – italské město
- 11) český spisovatel – kysličník hořčnatý – chemická značka cínu
- 12) jméno německého císaře – říkej mi pravdu
- 13) biblický mořeplavec – pohodný – užití drogy – část armády
- 14) značka letadel – ruské letoviště – malí koryšci
- 15) nálevna – celovat – označení bývalé rakouské měny
- 16) předložka – bývalý hokejista pražské Sparty – vysoká karta – bumbat mlíčko
- 17) chemické sloučeniny - krutovládci

Znění tajenky nám
zašlete do redakce do
15.12.2015 !

A řešení z minulého
čísla :

„Bohatství je jako
mořská voda, čím víc jí
člověk vypije, tím je
žíznivější.“ (J.W.Goethe)

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17
A																	
B																	
C																	
D																	
E																	
F																	
G																	
H																	
I																	
J																	
K																	
L																	

Poslední srpnový víkend v Turovce – divadla, karneval, bojovka

Většinu školáků začaly letní prázdniny již sobotou 27.6., volna si tak mohli užívat po krásných 66 dní, až do 31.srpna včetně. Já jsem sice ten poslední den, bylo to pondělí, musel již být v práci, ale jinak se mi podařilo nastoupit dovolenou hned onu červnovou sobotu a sice ne bez přestávky, ale na tři etapy jsem

nakonec strávil v Turovce včetně víkendů letos až neuvěřitelných 40 dní, tedy téměř dvě třetiny možného času. Čtenáři se proto jistě nebudou divit, že se mi zpět do Prahy vůbec, ale vůbec nechtělo. Nicméně jedna věc či spíše událost mě alespoň částečně s rozlučkou smířila – tradiční poslední víkend věnovaný divadlu, noční bojové hře a doprovodným akcím. Pojďme se k nim ještě na moment vrátit.

O pátečním večeru ožil opět po roce sál kulturního domu, jako obvykle potěšili diváky herci pražského divadla Akorát, méně obvyklý byl žánrově předvedený kus autora Leonarda Gershe „Volnost motýlů“, na jehož motivy představení zrežiroval pan Jiří Untermüller. Po začátku, kdy se zdálo, že budeme svědky vtipné a gagy nabitě komedie jako v předešlých letech, dostávalo dění na jevišti stále vážnější ráz, o smích ani jiskřivé dialogy

sice nouze rozhodně nebyla, ovšem divadelníci tentokrát nastudovali skutečně divácky „náročnou“ hru, nutící k četnému zamyšlení až i vlastnímu sebezpytování. Odvážné vybočení z dosavadní tradice víceméně konverzačních salonních komedií.

Ovšem znovu v brilantním podání. Skvělý Radek Vyvadil v roli mladého Dona, jenž se pokouší vymanit z područí přespříliš starostlivé matky v podání neméně přesvědčivé Lucie Stropnické, lze se však divit její péči, když, jak se divák až v průběhu hry dozvídá, Don je nevidomý? Adéle Červenkové v roli nové Donovy sousedky Jill se tohoto poznání dostává současně s publikem, během seznamovací návštěvy. Jak se vyrovná se situací a jak dopadne ten souboj matky a možné budoucí partnerky? A čtvrtý z účinkujících kvarteta? Jan Krčma si stříhнул rovnou trojroli, nejprve drobný výstup doručovatele pizzy, pak okouzující paní správcovou a v závěru režiséra, který se po letech nečekaně setkává s Donovou matkou, známou spisovatelkou Bakerovou ....

Diváci se sjeli z Cerekve, Horní Vsi, Hřibčic, Jihlavy i Prahy, společně s domácími jich tak bylo přes padesát, a odcházeli spokojeni, s představením a tentokrát i se skromným barem, jenž byl připraven nabídnout bílé a červené víno, pivo, juice, prostě aby to byl divadelní večer se vším všudy.

Sobotní odpoledne začíná ve 14.00 přehlídkou masek na návsi. A defilé je to skutečně pestré, zajímavé až ohromující – malá kočička v růžových botách, princezna Večernice, Sněhurka, víla, čarodějnice, myška Minnie, upír z Prahy („no, ti nám skutečně pijou krev“ , patřičně okomentováno), strašidlo z horroru „Vřískot“, Robin Hood, kovboj Lucky Luke, pirát, kapitán Morgan, ten dokonce přitáhl i vlastní loď, na vše dohlížející policista, tak to jen v provedení dětských aktérů. A k tomu v nečekaném počtu dospěláci – ošklivě zřízená, krví zamazaná a v potřhaném oblečení přepadená dvojice (pochopitelně k incidentu nemohlo dojít v Turovce či okolí, vyhlášené idylické a násilí prosté zóně !), černokněžník, čarodějnice Zrzína z Pelhřimova, zbloudilý (?) sympatický mimozemšťan, který se z toho všeho pro něj neznámého dění musel nesmírně potit, nu a sešlost konferující dvojice postarších usedlých manželů, se Smrtkou v zádech (ta ovšem, jdouc s dobou a jejím zrychlujícím se tempem, vyměnila zřejmě vysloužilou a tupou kosu za moderní a neselhávající ruční elektrosekačku). Věru, neměla narychlo sestavená nestranná porota snadnou práci, hodnotit a vydat na závěr finální posudek a vyhlásit trojici nej-, nejnápaditějších ?, nejpracněji vytvořených ?, nápadem nejoriginálnějších ?, pod pokličku jsme nenahlíželi, v každém případě odměnu dostali všichni, v podobě bouřlivého potlesku, obdivných komentářů, pochval a u dětí i sladkostí během následující „party“ v kulturáku ..... předtím ale ještě jeden bonbónek, i pro rodiče, a to hra „Ostrov divochů“, opět v předvedení herců divadla Akorát.

Nešlo neobdivovat Radka Vyvadila, který se přes noc převtělil do role neposedného opičáka Papáje, který sice myslí především na dostatek lehce dosažitelných banánů, ale v případě potřeby samozřejmě přednostně pomůže kamarádovi v nouzi. Jan Krčma to měl přeci jen v roli důstojného, rozvážného a moudrého ducha stromů Kynkažu jednodušší, alespoň co se pohybu na jevišti týče. Ovšem postavami se to na scéně jen hemžilo, trojlístek domorodých pomocníků doplňoval Tygrtata v podání Zorina Vergose, tím, kdo jejich rady, ruce a hlavy potřeboval, byl vesnický kluk Venda alias Vojta Krčma, jehož na plavbu k ostrovu pro lék nemocné mamince vyslala tajemná Lékurka (Jana Fialová). Pikle proti nim kují v podstatě hodné lidojedky, Lijána (Lucie Stropnická), Čipmanka (Milena Christelová) a zaučující se Maki (Adéla Jiříková), ovládané zlou a nesmiřitelnou Pumamou. Tu ztvárňuje neodolatelným způsobem Adéla Červenková, vtančí

do děje v elastickém kostýmu Catwoman s dūtými v ruce a vidět ji Michelle Pfeiffer, čili filmová představitelka téhle komiksové postavy pohybující se střídavě mezi dobrem a zlem, zbledne závistí. Mužská divácká srdce jsou rázem rozpolcena, samozřejmě, nechtějí být svědky vítězící špatnosti, ale přeci jen ten opakovaný refrén písně zpívaný všemi amazonkami o jejich sex-appealu je zcela na místě a každý z nás by nyní chtěl být buď filmovým Batmanem anebo zajímaným a ke kůlu přivazovaným Vendou, či klidně i padouchem trestaným evtl. napravovaným touhle Kočičí ženou. A což teprve, když zlé kouzlo je zlomeno, Pumama odhazuje škrabošku a ukazuje se na závěr v dobrém světle? Snad jsem moc neprozradil, však v pohádce to ani jinak dopadnout nemůže ....

Příběhem provází tradiční hodná babička (Helena Justová) a aby byla informace úplná, dodejme, že se stejně jako v případě kusu „I houby mají pod čepicí“ uvedeného v Turovce před několika lety jedná opět o zcela původní autorské dílo z pera Rudy Vyvadila, v režii Lucie Stropnické, s hudbou Jana Krčmáře a Zorina Vergose a texty písní téhož, jakož i Lijány Lucie a Pumamy Adély. Premiéra se konala v červnu, tedy nedávno, Turovka je hned jednou z prvních štací, kde je „Ostrov divochů“ nabídnut publiku, děkujeme!

Nu a které že to kouzlo je na světě nejsilnější, jak se ptá mezi řádky podtitul hry? Tak to je přece jasné všem bez rozdílu věku a pohlaví.

Z exotických dálav zpět do naší milené vísky a zatímco děti dovádějí na diskotéce a hrají hry, dospělí finišují s přípravami na večer, ať již

budou jen doprovodem těch nejmenších na noční bojové hře či se stanou na pár hodin aktéry na některém ze stanovišť, dle scénáře připraveného pro tento rok. Mottem „Turovčat 2015“, jak všechny přítomné u zapáleného ohně krátce po osmé večerní informuje Ruda Vyvadil, je „Poznej svoje strachy....“ a po nezbytné krátké organizační instruktáži je do půlkruhu shromážděných pozván tajemný věstec Kukátko, který viděl plakáty lákající na dnešní akci a protože ví, že děti se potkají s nebezpečím a zlem vyvolávajícím strach, chce pomoci. Náhled do křišťálové koule odhaluje, že rafinovaný Mistr Strachu plánuje ovládnout díky všem možným formám strachu celý kraj, jeho obyvatele donutit k odstěhování, hrůza pomyslet. Ale obrana existuje, smích, nenechat se ovládnout strachem, radovat se stále ze všech zážitků, nejen těch vysloveně

příjemných, nedat se ovlivnit i třeba hloupými pověrami, odradit nebezpečnými a zdánlivě nepřekonatelnými překážkami, užít si dnešní cestu tmavým lesem. Není třeba se smát všemu a stále, natož nahlas, leckdy stačí se jen při začínajícím pocitu strachu lehce a potichu usmívat. Je to těžká zkouška sebeovládání, překonat svůj vlastní skutečný strach, ale děti jsou šikovné, učenlivé, přizpůsobivé, panuje všeobecná víra, že to dokážou, celou cestu nakonec projdou, postaví se i Mistru Strachu a stanou se z nich malí Nebojsové.

Zájem o účast ve hře je opět veliký, nakonec je registrováno 46 dětí a dokonce 47 dospělých, rychle je domluveno uspořádání celkem 8 skupin, které budou vyrážet z Turovky ve zhruba desetiminutových intervalech, první parta už je na startu a jde se ....

Značení je perfektní, přehledné, bílé papírové stopy na cestě, ve větvích keřů a na kmenech stromů. Jako první dovede poutníky k místu světlušek Svítivky a Červenky, ty si rády hrají mezi sebou i s nočními tuláky

a rády se smějí, nemohou tudíž ani být zlé, jak o nich některé povídky šíří, nikoho do močálů nelákají, naopak, leckdy zbloudilcům svými lucerničkami pomohou nalézt správnou cestu. Teď dávají dětem svítící náramky, aby lépe viděly na lesní pěšiny a povzbuzují je, tmy, té se nebojte, ta k životu patří stejně jako světlo. Druhý punkt je situován do území Hladomoru, zde už je třeba prokázat kuráž, neb ten slizký

pán má k sobě ještě dva sluhy, Hlad a Mor se jmenují, oba dětem vyhrožují, nedostatkem jídla, pití, nemocemi, Nebojsové se jim však – i když možná s trochu křečovitými záškuby ve tvářích – vysmějí, to Hladomor nesnese, zakrývá si uši a mladí proklouznou dál. Vzpruhou pro jejich duše je příští setkání, s ochránci dětí – Pepou Strážným, kmotříčkou Toničkou Kojnou a porodní bábou Františkou Plenkovou. Tady není čeho se bát, načerpá se pozitivní energie a sdělení je lakonické : Mistra Strachu se nebojte !

A nebojíme se ani strašidelných Duchů při následující zastávce, převysokého Ducha Strašného, jehož postava

je dána tím, že když byl ještě kdysi člověkem, bál se skutečně všeho, dokonce i starosty z Horní Cerekve, ani malého Ducha Strašáčka, který se naopak za života nebál ničeho, dokonce sám občas lidi vyplašil v různých převlecích, proto je nyní mrňavý a lekat může jen maličko.

Dostáváme se k trpaslíkům, Rozumbradovi a Moudrozubovi. To jsou tedy vědátoři za všechny peníze, pravda, ale některé jejich poučky jsou věru směroplatné : „Tam, kde je hodně radosti, je málo strachu ! Platí to i opačně. Tam, kde je hodně strachu, je radosti málo !“ A sdělení týkající se Mistra Strachu ? „Pocit tělesného strachu člověka se zvětšuje v závislosti na vytváření vnitřního strachu v mysli člověka “ Ano, ano .....

Je logické, že rodinka Bubáků na další štaci je všem pro smích, kdo by měl nahnáno ? A nepůsobí ani dvě panenky na rozcestí, Zloduše (Zlá duše) a Gvendolína (Kvenda líná). Svého otroka Uchouna smradlavého sice prohánějí, neustále mu něco přikazují, tahají jej za uši, následkem čehož on je má neskutečně veliké, ba, plachty

to jsou málem, my si ale z výhružek a buzerace nic neděláme, Uchoun nás posílá správným směrem a utíká od těch dvou po stezce vyznačené provázkem nataženým mezi borovicemi (krátký úsek se jde se zhasnutými baterkami !) s námi.

A jsou tu moudré sovy, Hostimíra a Cecilka. Oprašují staré knihy dávných mudrců a to by bylo, aby dobře neporadily ! Střetneme-li se s Mistrem Strachu a ten bude chtít vypustit na svět strach, strach, strach, je třeba mu společně oponovat a třikrát po sobě zvolat : „Strachu dost, chci radost !“ A tak se tomu i ve finále děje, neboť konfrontace je nevyhnutelná. Místem, kde hra vrcholí, je palouk ukrytý v lese, plný hrobů, polámaných křížů a mrtvých, jimž se strachy zastavila srdce. Tedy, upřímně, scéna jak vystřižená z

prvotřídního horroru, tady se k průchodu mezi poházenými světýlky odvaha, natož úsměv, sbírá těžko, ale když jsme došli tak daleko, přeci necouváme. A tak se silně bušícími srděčky, ovšem i pevným rozhodnutím, sledujeme řádění Mistra, jeho perverzní předvádění se, děs nahánějící choutky, v nichž si libuje a škodolibě je vyjmenovává, a v rozhodujícím momentu voláme kouzelnou formulku, Strach / strach padá, přichází Radost s kamarády Mistrem Smíchu, Pohodičkou a Písničkou, s nimi se vracejí k životu všichni ti dávno obavami poražení, i sám Mistr Strachu se svou žákyní Děsnou se probírá, smějí se, děkují za vysvobození z dávného zakletí a společně si zpíváme. Medaile na krk všem statečným, teď již jen sejít k Turovce zbylým kusem lesa, ovšem zalévaného úplňkovými měsíčními paprsky, počasí vyšlo nádherně, i teplo bylo ....

A plni dojmů a zážitků buď domů nebo ještě na chvíli k opět rozdmýchanému táboráku, se špekáčkem a nějakým tím „Poutníkem“, zaslouženým .... Kdo by se ještě nějakých démonů bál ?

Volnost motýlů a Ostrov divochů – divadelní představení, Divadlo Akorát, <http://www.divadloakorat.cz/>, **Dětský karneval, diskotéka a noční bojovka** - Turovka kulturní dům, náves a okolí, 28.-29.srpna 2015 <https://www.zonerama.com/pear/Album/961785?secret=etDXgBu4QSYlmA4xI8Bor136M> - to je odkaz na celou fotodokumentaci na internetu, zkuste aktivní link z pdf na stránkách Turovky, tuhle adresu budete asi jen velmi těžko ručně přepisovat z tištěného vydání novin. P.H. 23.zář 2015, foto O.H. 28.-29.srpna 2015

Vážení a milí čtenáři, pokud jste dočetli až sem, tak Vám gratulujeme ke skvělému výkonu a taktéž děkujeme, že jste nám svůj čas věnovali. Určitě jste si všimli, že jsme pro toto číslo museli přidat 4 strany a i tak se nám do letošního třetího čísla nevešlo vše, co jsme chtěli. Jaký vývoj to bude mít dále to věru v tuto chvíli nevíme ani my sami. Na Vaše zajímavé příspěvky se ale velice těšíme. Všechno, co jste dosud četli, to bylo o tom „CO BYLO“ a teď se prakticky poprvé v této podobě z Novin z Turovky dozvíte „CO BUDE“. Je to jen malý výběr z toho, co víme, nechceme a ani nemůžeme suplovat jednotlivé organizátory a zaznamenat postupně všechny změny v programech. Místní nástěnky, zpravodaje a internet zůstanou i nadále těmi hlavními zdroji odpovědí na otázku : „**Kam za kulturou, zábavou i poučením ?**“

do 29.11.2015	Pelhřimov - Poklady Vysočiny, výstava v Muzeu Vysočiny	9.1.2016	Hřibčecí - Hasičský bál
12.11.2015	Horní Cerekev - 40 dní pěšky do Jeruzaléma, cestopisný pořad	23.1.2016	Jihlava – Někdo to rád horké, Horácké divadlo
13.11.2015	Jihlava – Někdo to rád horké, Horácké divadlo	31.1.2016	Hřibčecí - dětský karneval
21.11.2015	Horní Cerekev - taneční zábava Parkán	13.2.2016	Hřibčecí - Dědkovský bál
28.11.2015	Častrov - turnaj v mariáši	13.2.2016	Horní Cerekev – Městský ples
29.11.2015	Hřibčecí - rozsvěcování adventního stromu	20.2.2016	Hřibčecí divadýlko a komedie Mistr tvoří, premiéra
5.12.2015	Vlasenice - koncert Lenky Filipové + country bál	27.2.2016	Horní Cerekev – ples ZŠ
5.12.2015	Horní Cerekev - taneční zábava Tlustá Berta	27.2.2016	Hřibčecí divadýlko a komedie Mistr tvoří, 1.repríza
12.-13.12.2015	Jindřichův Hradec – adventní dny na zámku	5.3.2016	Hřibčecí divadýlko a komedie Mistr tvoří, 2.repríza
19.12.2015	Horní Cerekev - benefiční vánoční koncert Ondřej Slavičinský a hosté	12.3.2016	Hřibčecí divadýlko a komedie Mistr tvoří, derniéra
25.12.2015	Horní Cerekev - vánoční disco	19.3.2016	Hřibčecí - Babský bál
30.12.2015	Jihlava – Někdo to rád horké, Horácké divadlo		
31.12.2015	Silvestrovský výstup na Javořici		
31.12.2015	Jihlava – Splašené nůžky, Horácké divadlo, premiéra		

Noviny z Turovky. Šéfredaktor: Přemysl Hamerník. Redakce: DTP a grafika Ondřej Hruška, korektury K.Hamerníková, M.Kunešová, M.Brémová. Adresa redakce: Turovka 4, 394 03 Horní Cerekev. Kontakt: noviny@turovka.cz. Vychází nepravidelně v nákladu příležitostném pro rodiny a přátele členů redakce. Redakční rada má výhradní právo nezveřejnit příspěvky, které se jí nelíbí, které jsou nevhodné, nevkusné, které jsou škodlivé celkově a to zejména zdravému duševnímu životu. Anonymní články se nepublikují. Drby, klevety a pomluvy jsou nám odporné a proto je zásadně nezveřejňujeme. Autoři přijatých článků zodpovídají za jejich správnost včetně citací z jakýchkoliv externích zdrojů informací. Veřejně přístupná elektronická podoba těchto novin existuje na stránkách www.turovka.cz. Žádná část obsahu těchto novin ve verzi tištěné ani ve verzi elektronické nesmí být využita k osobnímu obohacení, nesmí být kopírována, dále publikována natožpak rozšiřována v jakémkoliv podobě. Veškerá autorská práva jsou vyhrazena © 2014 - 2015 Redakce Novin z Turovky.